

Slovenski Prijatelj.

izhaja enkrat
v mesecu.

Za cerkev, šolo in dom.

Velja po pošti
4 š. na leto.

Št. 7.

15. julija 1865.

XIV. tečaj.

Pridiga za 8. pobinkoštno nedeljo.

(Od skerbi za zveličanje; gov. M. T.)

„In gospod je hvalil krivičnega hišnika, da je bil modro storil.“ Luk. 16, 8.

V v o d.

Kristus danes govori od krivičnega hišnika, kterega je gospod zavoljo njegove zvižace hvalil, in nas opominja, da naj po njegovem zgledu s krivičnim blagom prijatlov pridobivamo; s tem pa nikakor ne poverjuje njegove prekanjenosti, in nam ne vелеva, da naj njegove hudobije posnemamo. S to priliko, pravi sv. Avguštin, nas hoče Kristus opominjati, naj da smo zavoljo svojega zveličanja ravno tako modri in skerbni, kakor razumni so otroci tega sveta, in kakor modri in previdni smo sami gledé na posvetne dobrote. Po tem takem ta prilika to-le pomenja: Kakor je hišnik, ki si je s ptujim blagom prijatlov nabiral, previdno ravnal, da bi se za življenje tega sveta ohranil; ravno tako bodimo tudi mi previdni z bogastvom tega sveta, ki ga imamo, pa vendar ni naša prava lastina, in pridobivajmo si z njim prijatlov za večno življenje.

Pač spomina vreden nauk za nas, kterega bi ne imeli nikoli pozabiti! Ako bi iz ljubezni do Boga toliko delali, kolikor hudobni ljudje delajo iz ljubezni do sveta, ako bi za dušo in za nebesa toliko skerbeli, kolikor skerbimo za nečimerno posvetno premoženje, gotovo bi bilo naše življenje Bogu dopadljivo, in naš delež po smerti bi bil vžitek trojedinega Boga.

Danes hočemo torej zvite in s težavami sklenjene prizadelja posvetnjakov, kakor tudi svoj trud za svet pazljivo preišljevat. Kakor pri unih, tako bomo tudi nad sebo mar-

sikaj našli, kar nam bo v dobro teknilo. Vidivši namreč, koliko se otroci tega sveta terpinčijo, da si pridobé minljivih dobrot, spodbadalo nas bo to, če ne bolj, da bomo vsaj toliko še mi terpeli za nebeške, neminljive zaklade. Vidivši sopen iz lastne izkušnje, koliko truda nas stane, da si posvetno srečo sezidamo, bode nas vse to moralo, da naj vsaj z enakim trudom za nebesa skerbimo. Toraj bom govoril 1. koliko se otroci tega sveta, in 2. koliko se mi sami za posvetno trudimo. — To oboje pa nam bodi spodbadek v skerbi za zveličanje!

Razlaga.

1. Ko je apostel hotel Korinčane posvariti, naj se za nebes voljo nobenih zopernost in težav ne ustrašijo, spomnil jih je na velike težavnosti, ktere so borivci neverniki za časnega, malega plačila voljo na bojiščih morali preterpeti. Poglejte, pravi, koliko tisti prestajajo, ki se v tekališču za plačilo bojujejo! Dolgo časa poprej se od vsega zderžujejo, kar bi jih na telesu moglo slabiti. Oni ne vživajo mehkužnih jedi in pijač, ktere bi jim meso zmeščale in razvadile. Kedar se boj prične, boré se med sebo z vso močjo, in sleherni skuša svojega nasprotnika na tla podreti. Potem se vsi kmali zaženó proti postavljenemu cilju, vsak zaupajoč, da bo krono zmage dosegel. Ali potem pravi: „Vsi sicer teko, pa le eden stavo dobí.“ (I. Kor. 9, 24.) Je pa tudi venec zmage, za ktere ga se bojujejo, trohljiv in venljiv venec, ki kmali mine. Stava pa in krona, za ktero se je nam boriti, je večna in nevenljiva. (9, 25.)

Kar je pa apostel Korinčanom od teh ajdovskih borivcev pravil, to se zamore na služabnike tega sveta in sužnje sata-nove obrniti. Poglejte, se jim more reči, koliko muk in terpljenja grešniki za časno prestojé! Poglejte, kako zviti in razumni so, da zaželjeni cilj dosežejo, in potem sodite, če se spodobi, da se mi vsaj z enako gorečnostjo za nebesa trudimo!

Le preglejte razne stanove, in povsod bote vidili rovanje posvetnjakov. Koliko se trudi prevzetnež in ošabnež, ki napuh-njen od sapa nečimernosti se hoče čez druge povzdigniti. Kako ponizevavno, zanicljivo in hlinjeno se plazi okoli mogočnih, kako

se priklanja in do tal pripoguje, dokler zleze na kviško! In ko je dosegel, česar je želel, kako se mora potlej sopet varovati, da mu ne spodleti in ga z višočine ne veržejo. Kako mora zmiraj na vse besede in povelja svojega Gospoda pripravljen čakati, in najmanjšega znamenja nevolje ne sme pokazati, da pri Gospodu v nemilost ne pride. — Koliko sopet se trudi lakomnik in skopuh, ki le na grablje misli! Vsi njegovi dnevi so dnevi nepokoja, zmešnjav in zopernost; njegove skerbi mu ne dajo počitka. Po noči, ko se prebudi, preudarja, kje mu bo več obresti prineslo. In komaj vstane, je sedaj tu, sedaj tam, da vidi, kako njegove kupčije in počelja napredujejo. In kar je pri vsem njegovem trudu najhujšega, je to, da pri vsem, kar je na kup zgrabil, še lakoto terpi. Denar ima in premoženja obilno, ali vsake stvarine je škoda, preskop je, da bi si kaj v prid obernil; rajše umazan in razlergan hodi. Jestni ima in piti, česar bi se mu le poljubilo, ali preskop je, da bi si privoščil. — Koliko se trudijo nesramneži ali maščevanja željni, uni, da bi si v svojo pogubo ljubezen mesenega molika pridobili, ti, da bi satansko veselje vživali nad nesreco svojega nasprotnika. Tako maščevanja željni Aman ne najde zadovoljnosti ne pri svojih zakladih, ne pri svoji skoraj kraljevi časti, dokler vidi Mardokeja pred vratmi kraljevega dvora. Nesramna Jezabel hoče oslepiti s svojo lepoto Jehuove oči še ob času, ko Jehu da povelje, da naj jo skozi okno veržejo, od koder doli ga je v svojem lepoticji zapeljevala.

Kaj pa hočem še od mnogoterih zvijač govoriti, katerih se služabniki tega sveta v svoje namene poslužujejo? Podoba tacih nam je Kristus pokazal v današnjem evangelji. Kako hitro si je vedel ta hišnik v svoji zadregi pomagati! Berž je sklical gospodove dolžnike, da jim je dolžne pisma popravil; na mesto 100 čebrov olja 50, na mesto 100 starov pšenice ukazal 80 zapisati, naj bi si te dolžnike prijatle pridobil, da bi ga v svoje hiše vzeli, kedar ga gospod iz službe spodí. Tako delajo otroci sveta še dan danes. Oni dobro umejo, kje je zanje kak govornik in besednik, se vedó potuliti in potuhniti, znajo legati in goljufati, da se jim le po volji izide. Tako se je Joab Abnerju zvestega prijatla hlinil; ko ga je pa na stran poklical in ga objel, ga je z drugo roko z mečem prebodel. Hudobni Absalon je svojega

očeta Davida pričo ljudstva poniževal in njegove dela grajal, da jih je na svojo roko pridobil in punt zoper očeta vnel. Vidite, koliko in kako z zvijačami svet vse preterpi, da svoje namene doseže.

Od vsega tega pa kaj mu drugega ostane, kakor kakošna milina pena, ki se kmali razpoči in zgine, in ki ga nikoli srečnega in zadovoljnega, pač velikrat pa nesrečnega in nezadovoljnega stori? Prevzetnjak se postavi v lunino svetlobo, ki je že pri solčnem vzhodu nikjer več ni viditi. Skopuh, ki ima svoje serce pri zakladih, napravi si nevsahljivi studenec vednih britkost in nepokoja. Nesramnež terga cvetlice, ki ga s svojim bodečim ternjem do smerti ranijo. On pije iz medenega kozarca, čigar okus je sladek in prijeten; ali ko ga izpije, za sebo pustil nepopisljivo grenkobo.

Te žalostne resnice pa — kakšne misli naj v nas obudé? Gotovo si mora moder kristjan misliti: Ako so služabniki tega sveta tolikanj razumni in tolikanj terpé, da sami sebi jama nesreče kopljejo; ali mar kakor služabnik božji jaz ne bom terpel za svojo časno in večno srečo? Ja, ako se tolikanj trudijo, da si nabirajo zakladov, ki jih rija razjé, da si čast pridobé, ki le ene dni terpí, in da vžijejo kakošno veselje, ki se jim kmali v žalost spremeni; gotovo se spodobi, da se jaz za zaklade, ki vekomaj ostanejo, za krono, ki nikoli ne vene, in za veselje, ki nikoli ne mine in serce popolnoma umiri, nič manj ne trudim. Tega nikakor ne smem pripustiti, da bi se nad meno vresničile besede Gospodove, ki je rekel, „da so otroci tega sveta modrejši v svojem rodu, kakor otroci luči.“ (Luk. 16, 8.)

Vidite, tako to premišljevanje kristjana spodbada, da z vso gorečnostjo skerbi za zveličanje svoje duše.

2. Preglejmo pa še sedaj svoje prizadetje za posvetno, da dobimo tisto mero, po kateri naj za svojo dušo skerbimo.

Kaj ne, že, če se nam kakšen majhen dobiček kaže, se berž podvizamo, da ga ne zamudimo. In če nam iz rok uide, bodi si po kakoršni zamudi ali neprevidnosti koli, kako ne-

voljni smo sami nase in si svojo zanikernost očitamo. Ako je pa tista reč, katero smo prevzeli, imenitna in velika reč, koliko terpimo zavoljo nje noč in dan, letamo sedaj k temu, sedaj k unemu in iščemo sveta, da bi svoje reči srečno izpeljali!

Če se pa že za posvetne stvari trudimo, bi se, če ne bolj, vsaj toliko za nebeške imeli potezati. Če si že kakšen zamujeni dobiček očitamo, koliko bolj bi si imeli očitati zamudo v delih za nebesa. Torej ne smemo nobene priložnosti opustiti, kjer bi zamogli kaj dobrega storiti, bodi si molitev ali druge dušne in telesne dobre dela keršanskega usmiljenja. Ja, komur vest to zamudo do sedaj očita, jo je dolžen obžalovati, ker si je s tem zmanjšal svoje plačilo v nebesih. — Na dalje, kakor se v imenitnejših časnih stvaréh z drugimi posvetujete, toliko bolj sveta iščite pri delu svojega zveličanja. Vprašajte: Kaj pa naj storim, da dosežem večno življenje? Ali je pot, po katerem hodim, tisti pravi pot, ki mi ga sv. evangelje kaže? Kaj pa naj storim, da bom te in une skušnjave premagal, zanjkam sveta, vablivosti mesa in zadergam pekla ubežal?

Na dalje, če od koga kakošno posebno dobroto, postavim bogato dedščino pričakujemo, kaj ne se varujemo, da tistega človeka ne razžalimo, ampak si še posebno prizadevamo, da si njegovo ljubezen pridobimo. In ko bi se primerilo, da bi ga v nepremišljenosti kaj razžalili, ga berž prosimo, da naj nam nikakor ne zameri. — Poglejte! kar storimo zavoljo časne dedščine, to nam gre tudi storiti, da nas Bog od dedščine nebeškega kraljestva ne zaverže. Varovati se nam je torej, da ga ne le ne razžalimo, temuč si tudi prizadevali, da mu bomo s prostovoljnimi deli keršanskega usmiljenja od dne do dne bolj dopadli. In ako se nam primeri, da ga v naglosti in nepremišljenosti kaj razžalimo, treba ga je z nemudno pokoro berž odpuščenja prositi, zateči se pred zato postavljene sodnike in njegove namestnike, da nam zgubljene pravice do nebeške dedščine sopet podelé.

Kaj ne, če imate denar ali kako drugo dragoceno hišno opravilo, varujete jo, da vam je kdo ne ukrade. Po dnevu pazite na vsakega ptujega, ki gre v hišo, in zvečer zapirate vse vrata, pri katerih bi se kak tat mogel v hišo prikrasti. Imejte pa tudi enako skerb, da svojo, in duše svojih otrok in svoje družine varujete. Nobeden hudobnež, kateri vam je na sumu, naj ne stopi čez vaš prag ne po dnevu, še manj pa zvečer ali po noči. Vaše duše so največji zaklad, ki ga imate, in duše teh, ki so vaši skerbi zročeni, najbolj dragocena hišna opravila.

Če imate veliko dolgov poplačati, kaj ne, so vam zmiraj na misel. Posojivca prosite, naj ima z vami potrpljenje; pritergujete si pri jedi, pri pijači, v oblačilih in kjer morete, da jih sčasoma izplačate. Mislite pa tudi tako pogostoma na tiste dolgove, ktere imate za svoje grehe božji pravici izplačati, in vsak dan ga prosite milosti in usmiljenja. Iz tega namena ne deržite posta samo ob zapovedanih dneh, temuč si tudi prostovoljno še sami kaj pritergujte v spomin na nekdanje grehe.

Če se božja vsemogočnost z gromom v oblacih oglasi, bojite se za svoje pohištvo, za polje, ngrade in živino, in pravite: Da bi nas le kakošna nesreča ne zadela, da bi le kakošne toče ne bilo, ali bi kakošen naliv ne prišel, ali bi strela ne udarila! Bojte se pa tudi na enako vižo pogubiti svojo dušo, in spoznavši božjo mogočnost v gromu in blisku se tresite, da bi brez pokore ne padli v njegove roke.

Če slišite od kužnih in nalezljivih bolezni med ljudmi, ali pri živini, berž skerbite, kolikor morete, da se je obvarujete. Nič se brez potrebe s tacimi bolniki ne pečate, in v njih hišo v vas ne hodite. Ravno tako svojim otrokom in svoji družini priporočate, da se z njimi ne smejo nič pečati. Enako pa bežite tudi pred vsako nevarnostjo, ktera bi vaši, ali dušam vaših otrok škodovati zamogla.

Sklep.

Tako torej, ljubi moji! skerbimo pred vsem drugim za svoje, in za zveličanje vseh tistih duš, ktere bo kdaj Bog tirjal iz naših rok. Zakaj zveličanje naše duše je naš poglavitni namen, toraj mora tudi skerb za njo prva in največa biti. Vse druge pozemeljske bogastva so v primeri z dušo le svetel, iskrast pšsek. Toraj sodimo o tem, kakor mučenec sv. Adrija, ki je na sodnikovo vprašanje, kje da ima cerkvene zaklade skrite, tako-le odgovoril: „Zakladje naši so naše duše, ki jih nočemo po nobeni ceni zgubiti.“ Amen.

Pridiga za 9. pobinkošno nedeljo.

(Šesta liturgička pridiga; gov. J. Š.)

„Da bi bilo spoznalo tudi ti, in zlasti ta svoj dan, kar je v tvoj mir! Zdaj pa je skrito pred tvojimi očmi.“ Luk. 19, 42.

V v o d.

Jezusa vidimo danes jokati čez terdovratno Jeruzalemsko mesto. Jokal je Kristus tudi na grobu svojega prijalla Lazara; ali te solze so se kmalo posušile, ko je mertvi Lazar na Kristusovo povelje spet od smerti vstal. Pa solze, ktere je Jezus danes pretakal, bile so solze serčne žalosti čez Jeruzalemsko ljudstvo, ktero je Kristus zastonj tri leta učil. Ostalo je terdovratno in Kristusa svojega odrešenika ni hotlo spoznati. Zato je pa prišla tudi ojstra šiba božja čez nje, ktera jih še vedno tepe. Kdo se bo torej čudil, da se je usmiljeni Jezus, ki želi ves svet objeti in zveličati, nad njih slepoto in terdovratnostjo bitko razjokal?

Ljubeznivi prijatli in prijatlice moje! te solze, ktere je Kristus pretakal, pa niso samo Jeruzalemskemu mestu veljale, timveč tudi nam vsem. Kolikokrat že se vam je govorilo, zdaj v spovednici, zdaj na prižnici, da pijančevanje in nečistost ste velik velik greh; pa Bogu se usmili! Bolj ko nas duhovniki pred časno in večno nesrečo svarijo, rajše dirjate v zanjke peklenskega sovražnika, kakor nekđaj oslepljeni in terdovratni

Judje. Le pogledjte fante, ki so poprej nedolžni bili, ljubeznivi kakor bele lilije na zelenem polju, zdaj pa od strupene nečistosti omamljeni, vsi zdvijani po svetu hodijo, ne bojé se Boga, ne porajtajo pekla, pa kmalo grejo zemljo gnojiti. Kam gre pa njih duša?— Zale deklice vidite cveteti, kakor rožice v božjem vertu, pa priplazi se strupena kača nečistosti, in čistosti zlahten cvet v njih sercu umori, in nedolžne device postanejo nesramne pijanke in gerde nečistnice. Slepe letijo v hladen grob červom v živež, in kaj bo ž njih dušo?— Zastonj si očetje od žalosti lase z glave pulijo, zastonj matere vroče solze pretakajo, zastonj je spomin na njih rajne; in jaz se hojim, da bo tudi zastonj moje današno opominovanje; torej naj take terdovratneže prestrašijo vsaj besede sv. Duha, ki pravi: „Kdor nečistost uganja, bo hitro červom v živež in njegova duša bo izbrisana iz bukev večnega življenja.“

Pa na vas poštene kristjane se obrnem in vas baram: Ali morete terpeti, da ima peklenški sovražnik toliko bogato želez v naši vasi? Kje ste vidili, da že otroci, šterkovci še komaj po 12 ali 15 let stari po noči okoli letajo in gerde pesmi pojó, kakor pri nas? Sodomo je Bog z žvepljenim ognjem požgal, in glejte, ta Bog še vedno živi in tudi za našo vas vé.

Vem, da sem že v seršenov meh zadel, in bi rad molčal in vam od sv. zakramentov daleč razlagal; pa strašno mi na ušesa germijo besede sv. Duha, ki se duhovnikom, kateri se bojijo pregreh grajati, tako-le grozi: „Gorje, gorje vam, če ste mutasti psi.—Gorje vam, ki pokladate vajšnice grešnikom pod glavo!“ In tudi sv. Pavl svojemu ljubljenu Timoteju piše: „Oznanuj besedo, ne jenjaj, bodi si priložno ali nepriložno; prepričaj, prosí, svári z vsem poterpljenjem in ukom.“ Po tem nauku sv. Pavla, se tudi k vam obrnem, keršanski kerčmarji! in vas prosim: Ne doajte nesramnim mladim ljudem k vam zahajati, ki pregrešno znanje imajo in drugemu spolu zato piti kupujejo, da ga v greh zapeljejo. Ne bojte se, da bi opešali, če malopridneži k vam ne zahajajo; za toliko rajši bodo dobri ljudje k vam prišli, in le pravičen dobiček bo imel tek, in če bote tudi dobre volje in se bote veselili vselej v Gospodu, ste vredni tretjih nebes; pa gorjé vam, če le za ljubi dobiček, za grešni denar ob nedeljah in praznikih raje napravljate, ter raz-

uzdanim ljudem priložnost dajete, gerdo znanje delati in grešiti; le pomislite, da na plesu nedolžnost umira, in umerje po potu domu, zato pravi sv. Jefrem: „Naj bi po noči se toliko zvezd na nebu svetilo, kakor se po rajih grehov zgodi, tako bi bila črna noč svetlejša od belega dne!“ Kaj pomaga tudi licenca ali privoljenje za muziko; tisti, ki govori: „Posvečuj praznike!“ vam ne da privoljenja, da se greh dela pod vašo streho. Na smertni postelji, pri mertvaški sveči bote s strahom gledali, koliko kervavih solz visi na vašem krivičnem dobičku. Koliko kletve! koliko zdihlejev vbogih staršev, katerih otroci smertni strup grešnega znanja v vaših hišah popijejo! O naj bi si vsak kerčmar z debelimi čerkami na vrata zapisal Kristusove besede: „Kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo terpi. In naj bi piskači, trobentači, citrači in kar jih je te baže, ki nedolžnosti mertvaški marš godejo, vselej še popred zagodli: „Človek! le eno dušo imaš, če je ta zgubljena, je za vselej zgubljena.“

Ne zamerite mi, ljubi moji! da vas po svoji dolžnosti opominjam, svarim in prosim! Če tudi moja današnja pridigo grajate in se jezite čez mene; vendar upam, da bote enkrat spoznali, saj na slednjo uro, da sem bil vaš prijatelj. Le edino to vas prosim, in vas zarotim pri Bogu, ki bo mene in vas enkrat sodil, usmilite se svoje duše, svoje neumerjoče, z Jezusovo kervjo odkupljene duše in privoščite jo Bogu! Slišali ste, in izgovora ne bote imeli, le skerbite, da vas tudi to opominovanje enkrat tolažilo ne bo! Za me in za vas vse pa še zmiraj veljajo besede: „Kaj pomaga i. t. d.“ Te besede je večna resnica, Kristus sam govoril, v česar nar svetejšem imenu vam bom tudi danes ceremonije pri sv. zakramentih dalej razlagal.

Razlaga.

Obrede sv. birme sem vam že razložil; torej pridemo danes do nar svetejšega zakramenta, do presv. rešnjega telesa. Ker sem vam nauk od tega nar svetejšega zakramenta že razložil, hočem vam danes le v kratkem povedati:

1. Kako so se obhajali prvi kristjani;
2. pod katerimi obredi se zdaj vernim Kristus deli, in
3. kaj se učimo iz teh obredov.

1. V prvih časih je diakon po mašnikovem obhajilu glasno zavpil: „Sveto (gré) svetim!“ V resnici kratka pridiga, ktera pa silno veliko pomenja! Gotovo so te besede vsacega nevrednega prestrašile, da se brez svatovskega oblačila gnade božje ni prederznil k božji mizi stopiti. Naj pred so se obhajali škof, ali tisti mašnik, ki so maševali; potem so pristopili drugi mašniki in za njimi so prišli na versto drugi verni, ki so pri vsaki sv. maši se obhajali. Mašniki in diakoni so verne obhajali, med tem so pa pevci večidel 33. psalm peli; ali vsaj verstice: „Pokusite in glejte, kako sladek je Gospod!“

Molitve po sv. obhajilu so se glasno molile, in ljudstvo je odgovorilo: „Amen“. Tako so se sklenile ceremonije, ktere so bile v starih časih v navadi.

2. Dandanašnji morajo med sv. obhajilom vsaj dve sveči na altarju goreti; ker ta, ktereга verni prejemajo v podobi kruha; se sam sebe imenuje luč sveta, ki razsvitljuje slehernega človeka s svojo presveto gnado. Zdaj strežaj pozvoni, da pristopijo verni k božji mizi, in v imenu vseh moli vam že znani „Confiteor“ ali „očitno spoved“; med tem pa mašnik tabernakelj odpró, se do tal s kolenom pripognejo, vzamejo iz tabernakelja „Ciborij“ ali kelih s presvetimi hostijami, k vernim se obernejo in molijo: „Usmili se vas vsegamogočni Bog, odpusti vam vaše grehe in pripelji vas v večno življenje.“ In strežaj odgovori: „Amen“. Po tem zopet mašnik: „Milost, odvezo in odpuščanje vaših grehov vam daj vsemogočni in usmiljeni Bog!“ In strežaj v imenu vernih zopet „Amen“ reče. Tako molijo mašnik za verne, da bi se jih vsemogočni Bog usmilil, in jim vse madeže grehov zbrisal.

Za tem vzamejo mašnik presveto hostijo v roko in jo vernim pokažejo, rekoč: „Glejte jagnje božje, ktero odjemlje grehe sveta!“ in trikrat ponovijo besede, ktere je nekdanj stotnik v Kafarnavmu Jezusu govoril rekoč: „O Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho, ampak reci le besedo, in ozdravljena bo moja duša!“ In med tem, ko mašnik Kristusa vernim delijo, s presveto hostijo čez vsacega križ storijo

rekoč: „Telo Gospoda našega Jezusa Kristusa ohrani tvojo dušo za večno življenje! Amen.“

Verni, ki so Jezusa že prejeli, grejo s sklenjenimi rokami in s ponižnim srcem spet na svoje mesto nazaj, zahvalit se Jezusu za neizrečeno gnado, katero jim je skazal.

3. Kaj nas pa učijo vse te ceremonije? Na to v kratkem odgovorim, da vse te ceremonije nam kažejo, kako se moramo tudi mi na duši pripravljati, kedar stopimo k božji mizi. V čem pa obstoji priprava za vredno prejemanje tega nar svetejšega zakramenta? Na to nam katekizem odgovori: Priprava na duši obstoji v čistosti vesti in v pobožnosti serca.

Naj bi zdaj škof ali cesar, ali kak drug imeniten gospod k vam prišel, kaj ne, da bi vse priskerbeli, vredno ga sprejeti; če ne bi si tisti gospod lahko mislil: „Ti ljudje me malo poznajo.“ Neki žlahtnik je nemškega cesarja Miroslava, ko je na lovu bil, v svoj grad povabil. Ko cesar pride, peljejo ga blapci v neko sobo, ktera je bila vsa s pajčevno preprežena in vsa nesnažna. Cesar se nad to nemarnostjo razjezi in žlahtniku reče: „Za pse je ta soba, ne pa za cesarja.“ Glejte, ljubeznivi! k vam pa pride Jezus Kristus sam, nebeški kralj, Gospod vseh gospodov, edinorojeni Sin božji, pred katerim naj se vse kolena pripogujejo v nebesih, na zemlji in pod zemljo; o kako morete tudi vi za čistost svoje hiše, v katero bote Jezusa sprejeli, skerbeti! Saj k temu vas opominja tudi sv. apostel Pavl, ki svojim Korinčanom tako-le piše: „Človek naj popred praša samega sebe, in potlej naj je od tega kruha, in pije od tega keliha!“

In dasiravno ste pri sv. spovedi že svojo vest očistili, vendar sv. cerkev še za potrebno spozna, da še enkrat pred sv. obhajilom serčno grevengo obudite, ko slišite strežaja „Confiteor“ in mašnika nad vami moliti.

Pa ni še zadosti, da je duša čista, kedar se z Jezusom svojim ženinom sklene, timveč mora tudi z čednostmi ozaljšana biti. Če greste na ženitovanje, okinčate se z venčiki; ravno tako naj tudi vaše serce šopek iz lepih nebeških rožic spleten k altarju prinese.

Perva teh rožic se imenuje živa vera. Kaj pa morate verovati? Glejte, mašnik vam povejo z besedami: „Glejte jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta.“ S temi besedami sv. Janeza hočejo mašnik reči: „Glejte z dušnimi očmi, z živo vero, jagnje božje, Sina božjega, ki je rojen iz Boga Očeta od vekomaj.“ Tukaj na altarju je ravno isto jagnje božje, katero je bilo nekdanj na križu zaklano in se zdaj za naše grehe na altarju svojemu nebeškemu Očetu daruje. To jagnje božje redi s svojim mesom naše duše in jih napaja s svojo kervjo za večno življenje.

Druge rožice v vašem venčiku naj bojo keršanske čednosti. Če jagnjeta prav natanjko pregledate, bote veliko lepih lastnost ali čednost nad njim našli: Jagnje je boječe, zmerno in s slabo kermo zadovoljno. Kdo se ne čudi nad jagnjetovo poterpežljivostjo in pohlevnostjo? Tiho stopa k mesnici in se ne brani, kakor druge živine. Jagnje je usmiljeno; oblači s svojo volno nage, napaja žejne z mlekom in lačne redi s svojim mesom. Jagnje je čista žival in se ne valja po blatu. Zato se pa tudi Kristus jagnje božje imenuje, in kakor nam je on nar lepši izgled dal poterpežljivosti in pohlevnosti, ljubezni in usmiljenja, nedolžnosti in čistosti; ravno te čednosti tudi od nas tirja, kedar stopimo k božji mizi; to je lepo dišeči šopek, kterega mu podajte! Kdo bi se torej prederznil s sovražnim in terdim srcem, z oskrunjenim telesom in z nečistimi očmi in ustnicami stopiti k tistemu, pred kterim angelji in arhangelji s svetim strahom svoj obraz zakrivajo? Zatorej nas opominja sv. Krizostom rekoč: „O človek! koliko se jeziš nad izdajavcem Judežem in nad hudobnimi Judi, ki so Kristusa križali; pa dobro pomisli, da se tudi ti Gospodovega telesa in kervi dolžnega ne storiš.“

Še ena rožica je, ktera vaši duši nikakor ne sme manjkati in ta je tiha ponižnost, zatorej se tudi trikrat na persi udarite in rečete: „Gospod! nisem vreden i. t. d.“ Koliko ponižnost je pokazal stolnik iz Kafarnavma, ki je prišel Jezusa prosit, da bi mu njegovega hlapca ozdravil. Ni se za vrednega štel, da bi Kristus k njemu prišel, temuč terdno je veroval, da zamore Kristus s svojo vsemogočnostjo tudi daljne bolnike ozdravljati.

Pomislite zadnjič še besede, ktere mašnik govorijo: „Telo našega Gospoda Jezusa Kristusa ohrani tvojo dušo za večno življenje.“ Kaj družega hočejo mašnik s tem reči, kakor: Telo Gospoda našega Jezusa Kristusa obvari tvojo dušo pred tremi mogočnimi sovražniki, pred peklenkim sovražnikom, pred hudim poželenjem in pred hudobnim svetom; s tem presvetim telesom okrepcan boš svoje sovražnike premagal in za plačilo tvoje zmage naj ti da Bog večno življenje v nebesih. O kdo ne bi s polnim zaupanjem k tej nebeški večerji pristopil in s serčno ponižnostjo rekel: „O moj Jezus! res reven grešnik sem in nisem vreden tebe prejeti, tebe, svojega Gospoda in Boga; pa na tvoje neskončno usmiljenje zaupam, da me ne boš zavgel, timveč nasitil me boš s svojim mesom in napojil s svojo kervjo za večno življenje, saj ti nočeš smerti grešnika, ampak da se spokori in večno živi.“

S k l e p.

Pridite torej, ljubeznivi! vselej s svatovskim oblačilom gnade božje k božji mizi, in prinesite v svojem sercu lep venčik, ki je spleten iz samih nebeških rožic, iz vere, upanja, ljubezni in drugih keršanskih čednost, tako bo tudi Kristus vam enkrat rekel, ko pridete k nebeški gostiji: „Prijatli! pomaknite se gori!“ Amen.

Pridiga za 10. pobinkošno nedeljo.

(Sedma liturgiška pridiga; gov. J. Š.)

„In cestinar je od daleč stal, in še oči ni hotel proti nebu vzdigniti; temuč je terkal na svoje persi, rekoč: Bog! bodi milostljiv meni grešniku!“
Luk. 18, 13.

V v o d.

Naš zveličar Jezus Kristus nam danes v lepi priliki pravi, kakšna more naša pokora biti, da bo Bogu prijetna. V tej priliki vidimo, kako se prevzetni farizej v molitvi s svojimi dobrimi deli hvali in se pravičnega imenuje; med tem, ko cestinar z velikim strahom in trepetanjem v cerkvi božji stoji:

Ni se upal bližej stopiti, ampak od daleč je stal; ker mislil si je, da zavoljo svojih grehov ni vreden bližej k altarju iti. Ni si upal svojih oči proti nebesom povzdigniti, gor k svojemu Očetu in Bogu, kterega je večkrat razžalil. On se spozna grešnika, in terka zavoljo tega na svoje persi in ves zgrevan govori: „Bog! bodi milostljiv meni grešniku!“ Zato pa tudi Kristus od njega govori: „Povem vam; da cestninar je šel opravičen v svojo hišo, farizej pa ne; ker vsak, ki se povišuje, bo ponižan; kdor se pa ponižuje, bo povišan.“

O ljubeznivi! koliko lepega najdemo v tej priliki. Iz nje se učimo, da dokler se za pravične deržimo in se hvalimo s svojimi dobrimi deli, ali pa jih le zato opravljamo, da ljudem dopademo, zgubimo svoje plačilo pri Bogu, kakor Kristus sam pravi: „Glejte, da svojih dobrih del ne delate pred ljudmi, da bi vas vidili, scer ne bote imeli plačila pri svojem Očetu, kteri je v nebesih.“ Dokler svojega bližnjega zanicujemo in se za bolj pravične imamo, kakor je on, še nimamo resničnega duha pokore in ne moremo odpušanja svojih grehov od Boga upati. Če pa svoje grehe spoznaš, pred Bogom se ponižaš, in kakor nekdanj zgrevani cestninar na svoje persi terkaš, rekoč: „Bog! bodi milostljiv meni grešniku!“ O takrat smeš upati, da ti bo neskončno usmiljeni nebeški Oče odpustil, kakor nekdanj zgrevanemu cestninarju, ki je bil povišan, zato ker se je poniževal.

Kristjani! vsi smo grešniki pred Bogom, kakor že sveto pismo govori: „Kdor pravi, da je brez greha, lažnjivec je in resnice ni v njem.“ Grešniki smo vsi, to spoznamo; kerščeni pa le samo enkrat zamoremo biti; kaj nam revežem še ostane, če po sv. kerstu grešimo? Glejte, ljubeznivi! in molite božje neskončno usmiljenje! Jezus nam je drugi studenec odperl, kjer zamoremo svojo omadeževano vest zopet oprati, da postanemo zopet prijatli božji in veselje angelov; in ta studenec je zakrament svete pokore. Revni grešnik! ako te červ tvoje vesti noč in dan grize, ali boš še odlašal svoje rane božjemu namestniku odkriti? Če zbolíš na truplu, kako hitro iščeš pomoči, da bi zopet ozdravel; kaj smertno bolezen svoje duše, svoje srčne rane bi pa zakrival? Ne zamudi stopiti k temu božjemu studencu in očiščen boš! glej, kako že kralj David v svojem

50: psalmu govori: „Poškropi me z isopom, in bom očiščen: operi me, in bom bel kakor sneg.“

Da boš pa z zaupanjem in večkrat k temu studentu božjega usmiljenja pritekel, ti hočem pod pazho seči; zatorej ti bom razlagal nauk in obrede sv. pokore.

Ljubeznivi! nauk od sv. pokore je važen in potreben, zatorej se tudi na vas terdno zanašam, da me bote prav zvesto in pazno poslušali. Govoril vam bom pa danes od pokore sploh.

K temu nam daj Bog svojo pomoč.

R a z l a g a .

Angeli so grešili in so bili od Boga večno zaverženi. Tudi človek je padel, pa neskončno usmiljeni Oče se je revnega človeka usmilil, in je sklenil svojega edinorojenega Sina na svet poslati, da bi na svetem križu vesoljni svet odrešil. Tega je Bog že v paradizu našim prvim staršem obljubil in to obljubo potem večkrat ponovil.

Ker je torej človek pot nedolžnosti zgrešil, pokazal mu je Bog drugi pot, namreč pot pokore. Na ta pot je napeljal že naše prve starše, ker dal jim je čutiti ojstro šibo, da bi se zopet k Njemu vernili. — In kako ljubeznivo je usmiljeni Oče hudobnega Kajna klical rekoč: „Zakaj si tako jezen in zakaj so ti lica vpadle? Glej, če dobro delaš, imam te ravno tako rad, kakor Abelna. Če pa dobrega ne storiš, pa prežf greh (kakor rjoveč lev) že pred tvojimi durmi. Ali če le hočeš, poželenje zmagaš in nad njim gospoduješ.“ Kako rad bi mu bil Bog vse odpustil, če bi se bil spokoril in poboljšal svoje življenje! — Celih 120 let je pustil Bog Noeta barko delati, in to delanje je bilo vedno opominovanje k pokori. Gotovo je Noe gledavcem pravil, zakaj barko teše; pa grešniki so ostali terdovratni. Med tem je pa čas usmiljenja in gnade potekel; sam Bog pri barki duri zaklene, in usmiljenja nihče več ne najde. — Očak Jakob, ki je očeta in brata Ezava ogoljufal, moral je zato svojo objubo domačo deželo in skerbno mater nagloma zapustiti, in popred veliko prestat, preden se je smel v svojo domačo deželo nazaj poverniti. — Jožefovi bratje so svoje hude dela še le v ječi spoznali. „To terpimoq

po zasluženju, so djali, ker smo se nad svojim bratom Jožefom pregrešili; zakaj vidili smo britkosti njegove duše, ki nas je prosil in nismo ga uslišali. Zato je prišla ta stiska nad nas.“ V temni ječi jih je obsijala svetloba gnade božje in je stopila led okoli njih merzlega serca. — David je globoko padel; in je mirno v svojih grehah dremal; kar stopi pred njega prerok božji — Natan, ter ga zbudi, in iz velikega grešnika je postal velik spokornik. Veckrat je k Bogu zdihoval rekoč: „Vstvari v meni čisto serce, — ponovi v meni pravega duha! Ne zaverzi me spred tvojega obličja! — ne odtegni mi svojega sv. Duha. Daj mi spet veselje tvojega zvelicanja čutiti in poterdi me zopet z duhom stanovitnosti!“ Jona se je moral še le v morje vreči in živ v ribjem trebuhu pokopan ležati, preden je sklenil spreobrniti se. Dolgo so prebivavci mesta Ninive v grehah spali; pa ko jim Jona začne pridigovati: „Še štirideset dni, in Ninive poginejo“, zdramili so se vsi, začnejo pokoro delati, s katero so odšli šibi božji, ktera jim je bila namenjena. Silen je bil glas Janeza kerstnika v puščavi, ki je pridigoval: „Delajte pokoro, zakaj nebeško kraljestvo je blizo“, in glejte! mnogo jih je svoje grehe spoznalo in se dalo kerstiti. — In zdaj se odprejo svete nebesa, Jezus Kristus sam božji Sin pride na svet in ravno tako govori: „Delajte pokoro, zakaj nebeško kraljestvo je blizo.“ Cahej pri Njem milost najde; — Magdalene se usmili in ji grehe odpusti; — pogleda Petra, in Peter spozna svojo hudobijo, ter gré ven, in se britko joče — ozdravi mertvoudnega na duši in telesu, — prikaže se na potu Savlu, in Savl, grozovitni preganjavec, kristjanov postane serčen oznanovavec sv. Jezusove vere. Spreobrnjen jih je sam tudi veliko tisoč spreobrnil, in vpeljal v hlev dobrega pastirja Jezusa Kristusa. Posebno lepo je pa Jezus pokazal žalostni stan grešnika v priliki od zgubljenega sina. To priliko je zapisal sv. evangelist Lukež, in pri tej priliki se bomo tudi mi, ljubeznivi! nekoliko pomudili. Ona se glasi: Neki oče je imel dva sina, ktera je silno ljubil in srečna storiti želel. Pa mlajši ni hotel spoznati očetove ljubezni, temveč sklenul je dobrega očeta zapustiti in se po svetu podati, torej očetu reče: „Oče! daj mi del blaga, kateri mene zadene.“ Oče je dobro spoznal, da sin v nesrečo sili, pa

vendar mu da njegov del, in je terdno zaupal, da bo nehvaležnega sina nesreča zmodrila. Malo dni potlej mlajši sin vse pobere, ter se poda v daljno deželo. Tukaj je bil zdaj sam, brez očeta, in je delal, karkoli se mu je poljubilo, ker očetov glas ga ni več svaril. Pa kaj se zgodi? Našel je res več prijatlov, ki so bili malopridni, kakor on, in so le njegov dnar ljubili, ne pa njega. S temi se je po deželi okoli klatil in zapravljaj svoje premoženje. Zdaj svoje zadnje krajcarje izdaja, njegovi tovarši ga tudi zapustijo in od vseh zapuščen se zdaj okoli klata. Zdaj se zbudi njegova vest in ga grize noč in dan. K tej nesreči pride še velika lakota, ktero je zdaj moral terpeti. In je šel in se pridružil nekemu mestjanu tiste dežele. In ta ga je poslal na svojo pristavo svinje past. Pa tudi tukaj je revež veliko lakote moral prestati; in ni imel, da bi si z otrobmi in luščinami, ktere so svinje jedle, svoj trebuh napolnil. Zdaj se goljufanemu oči odpró, začne misliti in misliti, kako je svojega ljubega očeta zapustil, pri katerem mu je dobro šlo. On gre v se in začne zdihovati: „Koliko najemnikov v hiši mojega očeta ima obilno kruha, jaz pa tukaj lakote poginjam! Vzdignil se bom, ter pojdem k svojemu očetu in mu porečem: Oče grešil sem zoper nebesa in zoper tebe! Več nisem vreden tvoj sin imenovan biti, stori me, kakor enega svojih najemnikov.“ To je bila srečna misel in začetek njegove sreče. Poznal je dobro ljubezen svojega očeta, zatorej je tudi terdno zaupal, da ga bo oče zopet usmiljeno sprejel. Vse zapusti, karkoli mu je bilo ljubo, svoje grehe in svoje hudobne znance; serce mu hoče persi razbiti, ko se že bliža očetovi hiši in britke solze pokore mu na tla kapljejo. — Ko je pa še daleč bil, zagledal ga je njegov oče, in se mu je milo storilo, ko je svojega toliko revnega sina ugledal. V očetovem sercu se očetovska ljubezen spet zbudi, ne more sina pričakati; temuž svojemu zgubljenemu sinu vesel nasproti teče, oklene se ga okoli vratu in ga ljubeznivo ljubi. Tega si sin ni mislil. Ves zgrevan in skesan poklekne zdaj pred svojega očeta, in se začne tožiti, rekoč: „Oče! grešil sem zoper nebesa in zoper tebe; več nisem vreden, tvoj sin imenovan biti.“ Zgubljen sin bi se bil srečnega štel, če bi ga oče le med svoje hlapce vzel; pa oče je pozabil na vse razžaljenja svojega sina in je

zapovedal svojim hlapcem, rekoč: „Hitro prinesite nar boljše oblačilo, in oblecite ga, in dajte mu perstan na roko, in čevlje na noge; in perpeljite pitano tele, in zakoljite; in hočemo jesti in se gostiti. Zakaj ta moj sin je bil mertev, in je spet oživel; bil je zgubljen in je najden. In so se začeli gostiti.“

Kaj ne, ljubi moji prijatli in prijateljice! da zastopite, kaj je Jezus v tej priliki pokazati hotel? Tú najdete celi poduk od sv. pokore. Delati, kakor je zgubljeni sin v začetku delal, pravi se grešiti; delati, kakor je zgubljeni sin potem delal, ko je spoznal svoj greh, pravi se pokoro delati.

Ta dobri in usmiljeni oče je Bog naš oče; mi smo njegovi otroci, stanujemo v njegovi hiši in dobro se nam godí, dokler se po grehu od njega ne podamo; pa kako hitro ga zapustimo, pademo v veliko veliko nesrečo; pa zdaj pride Jezus in poterka s svojo gnado na naše serca, in kakor se po hudi uri spet zlato solnce prikaže, in spet se veselijo vse stvari; ravno tako se prikaže revnemu grešniku lepo lepo solnce božjega usmiljenja v zakramentu sv. pokore. O lepi lepi studentec božjega usmiljenja, sveta pokora, ti prijateljica naše sreče bodi nam pozdravljena! Pa do tega studentca pelje pet stopinj, po teh bomo hodili drugo nedeljo, današno premišljevanje pa naj sklenem s sledečo pripoveditjo:

Nek duhovnik je na praznik presvetega serca Jezusovega h koncu svoje pridige še tako-le pristavil: „Pridi, o grešnik! kdorkoli si, na serce svojemu Jezusu, svojemu odrešeniku. Dosti je močen in mogočen ti pomagati in te vzdigniti, ko bi bil tudi v največje grehe padel. Če imaš le resnično voljo poboljšati se. Pridi, o grešnik! pridi na serce svojemu Jezusu! Rad se te bo usmilil, če le skesan in zaupljiv k njemu prideš, če bi bil tudi še sto in stokrat večí grešnik, kakor si. Pridi torej, grešnik! pridi!“ Pridigar je bil popoldne na vertu, kar hitro k njemu pride nek neznan mož in ga prosi ž njim v izbo iti; ker ima nekaj posebnega ž njim govoriti. Ko v izbo prideta, začne ptujec s solznimi očmi govoriti: „Vi ste me danes klicali; pridem na vaše klicanje, pa že pozno. Jaz sem iz vaše fare, pa zgubljen sem bil dolgo; zdaj pak me je Bog spet k vam pripeljal; o otmite me večnega pogubljenja

in pomagajte, da spet svojo vest očistim! Zdaj je pravil, da je več let pri luteranskem mojstru delal, ni v cerkev, ne k sv. spovedi zahajal in že je mislil svojo vero premeniti, ko ga začne vest silno peči, in zdelo se mu je, kakor bi v svojem sercu glas slišal: „Idi v svojo domovino! Verni se v domače kraje!“ Od skrivne, nepremagljive moči gnan, pobral je po noči svojo obleko, mojstra zapustil in se tu sem podal. Pri lepi pridigi mu je božja gnada terdovratno serce omečila, in on vidi, je djal, da ga je Bog sem pripeljal, da bi se spreobernal, — in to hoče tudi zdaj iz vsega serca storiti.

Zdaj se je lepo in zgrevano spovedal vseh svojih grehov in neizrečeno je bilo njegovo veselje, ko je drugi dan presveto rešnje telo prejel. Sto in sto tavžent merzlih duš bi bil želel, da bi bilo pričujočih, ki to visoko jed tako malo obrajtajo in se za Jezusovo klicanje iz tabernakeljna ne zmenijo. Ko se je Bogu za to največo dobroto in vse druge dobrote serčno zahvalil, šel je vunkej na grob svojih staršev, kakor biseri se mu solze v očeh svetlijo in kapljejo na grob ljubih rajnih. Zdaj prestane zdihovati in reče: „Oče! mati! veselite se v nebesih! Vaš zgubljeni sin se je spet našel! — Jezus, najboljši pastir ga je na rami k čedi nazaj prinesel. — O odpustite tudi vi tu gori sinu njegov dolg, saj se je skesan vernul in obljubi tukaj pri vaših merzlih grobih zvesto poboljšanje svojega življenja.“

Glejte, ljubeznivi! veliko moč gnade božje; o Bog tudi nam vsem skupaj daj duha resnične pokore! Amen.

Veliko gospojnico, ali v god vnebovzetja Marije device.

(Od edino potrebnega; gov. —f—.)

„Marta, Marta! skerbna si, in si veliko prizadevaš. Pa le eno je potrebno.“
Luk. 10, 41. 42.

1903

V v o d.

Angleški kralj Henrik VIII. je bil mož ves posveten in sila razujzdan. Da bi tem lagleje stregel svoji čistilakomnosti in grešnemu poželjenju, ločil se je clo od svete keršansko-katoliške cerkve, in je krivoveren postal on in vsa njegova dežela. Vžival je zdaj najvišo čast v deželi, ter bil njen deželski in ob enem tudi duhovsk poglavar, vžival je posvetno bogastvo, vžival vse mogoče pozemeljske sladnosti; prave sreče pa vendar le ni vžival: mirne vesti namreč ni imel, ne dušnega pokoja. Na smertni postelji je rekel pričujočim gospodom: „Prijatli moji! vse smo zgubili.“ Hotel je reči: „Skerbel sem le za minljive posvetne reči, za to pa, kar je edino potrebnega, mi ni bilo mar; zdaj sem ob vse: zgubil sem vero, zgubil poštenje, zdravje, mir vesti, gnado božjo in zveličanje!“ Glejte, taka se godí človeku, kateri skerbi le za minljive posvetne reči; za to pa, kar je edino potrebnega, ne skerbi. Zato je Jezus danes očital Marti rekoč: „Marta, Marta! skerbna si, in si veliko prizadevaš. Pa le eno je potrebno.“ Da to očitovanje tudi nas ne bo zadevalo, moramo pridno skerbeti za to, kar je edino potrebnega. „Ktero pa je tisto edino potrebno?“ Odgovor na to vprašanje bote danes slišali v 1. delu; v 2. delu pa vam bom popisal veliko srečo, katero bi vživali že na tem svetu, ako bi vsi od kraja skerbeli za to edino potrebno.“ Pomagaj nam Bog in rožna devica Marija.

Razlaga.

2. 1. „Le enò je potrebno“, je odgovoril Jezus Marti, kedar se mu ja Marta priložila, da jej Marija ne pomaga, in jo pusti samo streči Jezusu. — Veliko pomenljiva je ta beseda Jezusova! — Da, eno je potrebno, in to eno, edino-potrebno je, da neprenehoma skerbimo, doseči svoj namen, svoj cilj in konec, ter se vredne storiti, da bomo nekdam vzeti v stanovanje nebeškega Očeta.

Za to edino potrebno skerbí kristjan, kateri v pregrešne misli ne dovoli, temveč si jih hitro izbija iz glave, kedar se mu vanjo silijo, in si prizadeva, le k Bogu ravnati, k Bogu obračati vse svoje misli; zato bo pa tudi vsak dan njegova prva misel Bogu darovana in poslednja misel spet Bogu posvečena.

Za to edino potrebno skerbí kristjan, kateri se vojskuje s svojim hudim poželenjem, ter mu v svojem sercu prostora ne dovoli; nasprot pa vse svoje želje za Bogom obrača, kakor solnčnica za solncem, ter drugega ne želi, kakor kar Bog želi in kako bi Bogu ustregel, Bogu dopadel.

Za to edino skerbí kristjan, kateri je previden in moder v svojem govorjenju, in se ne varuje le samo pregrešnega in pohujšljivega govorjenja, ter laži, opravljanja, obrekovanja, preklinjevanja, krivega pričevanja, nesramnega marnovanja itd., ampak tudi še clo vsega nepotrebne in praznega govorjenja, ker vé, da bo tudi od tega Jezus odgovor terjal na sodni dan: od druge strani pa obrača svoj jezik v božjo čast in v zveličanje svoje in svojega bližnjega, ter rad moli, pa tudi rad grešnika posvarí, nevednega podučuje, dvomečemu dober svet daje, žalostnega tolaži.

Za to edino skerbí kristjan, kateri se od ene strani varuje slehernega pregrešnega djanja, ter vsake krivice, goljufije, tatvine, prešestovanja in drugih takih hudih del; od druge strani pa si prizadeva, dosti dobrega storiti Bogu v čast, sebi in bližnjemu v resnični blagor in pravo srečo; zato tudi rad v cerkev hodi k božji službi, pridno posluša božjo besedo in vredno sprejema svete zakramente, pa tudi bližnjemu rad na pomoč prihiti v dušnih in telesnih potrebah.

Za to edino je skerbela Marija, Martina sestra, ter se jo vsedla k nogam Gospodovim, in zvesto postušala Jezusove zveličanske nauke. In Jezus sam jo je pohvalil rekoč: „Marija si je najboljši del izvolila, kateri jej ne bo odvzet.“ Za to edino pa je še posebno skerbela Marija, precista Devica Jezusova ljubezniva mati, ~~ktera je bila današni dan vzeta v nebesa~~. Vse njene misli so bile vedno obrnjene le v Boga, njene želje so jo gnale le tje gori k Bogu v nebesa, vse njene besede so zahtevale božjo čast, in božjo čast je zahtevalo tudi vse njeno djanje in nehanje.

O da bi tudi mi kakor ona vedno skerbeli za to edino potrebno.

2. Ko bi nam bilo to edino potrebno vedno pred očmi, in bi s svojo posvečujočo močjo navdajalo vse naše življenje, in bi prevzelo vse naše djanje in nehanje, in prešinilo vse stanove, bi se nam zemlja zares v paradiž spremenila. — O kolika gorečnost bi prevzela dušo duhovnega pastirja, kteremu bi bilo to „edino potrebno“ vedno pred očmi; bi mu bilo vedno pred očmi, da je poklican tudi pri drugih buditi in vnemati čutilo za „to edino potrebno!“ Kako priserčno bi bilo njegovo prigovarjanje v spovednici, kako goreča njegova beseda na pridiznici, kako hladivne njegove tolažila pri bolnikih na smertni postelji, kako ljubeznivo njegovo podučevanje pri otročjem nauku. — O kako milo in dobrotljivo bi poglavarji gospodovali čez svoje podložne, ko bi si k sercu jemali besedo Gospodovo od „edino potrebnega!“ Zares srečne bi bile ljudstva s takimi poglavarji! — Izmed vsakdanjega djanja in ravnanja ljudi bi se zgubila goljufija, zvičajnost in laž, ko bi tergovci in rokodelci vedno v mislih imeli, da je le „eno potrebno“. — Kmetovavec bi bil zadovoljen s svojim stanom, ko bi imel vedno pred očmi to, kar je „edino potrebno“; spoznal bi, da v svojem bornem stanu to edino potrebno tem lagleje doseže, kakor v kakem drugem stanu. — Reveži bi ne godernjali zoper bogatine, ko bi spoznali, da v posesti tega „edino potrebnega“ imajo velik zaklad v vlasti.

Pobožna Marija v sv. evangelju nam je zgled, kako srečen je človek v posesti „edino potrebnega“. Ni jej mar ne za jed ne za pijačo, ne za kako drugo reč, dokler streže na vsako besedo Jezusovo od „edino potrebnega“. Besede Zveličarjeve so med in sladčica za njeno dušo.

Še lepši zgled pa imamo nad Marijo, precisto Devico. To kar je „edino potrebno“ vedno pred očmi imévsí bila je vsa zadovoljna s svojim revnim stanom, in vsa udana v sveto voljo božjo tudi v največih britkostih in težavah življenja.

Kakor pa je Marija sama vedno skerbela za to, kar je edino potrebnega, sprosi pri Bogu pomoč in gnado tudi nam, da zamoremo skerbeti tudi mi za to, kar je edino potrebnega. Naj vam o tem povem le en sam zgled iz življenja bogaboječé usmiljene sestre, znane sestre Rozalije v Parizu, poglavitem mestu na Francozskem. Bogaboječca Rozalija je bila majhne postave, šibkega života in slabega zdravja; njena gorečnost pa jej je dajala neznano moč. Iz svoje žive vere, iz svoje goreče ljubezni do Boga in svojega priserčnega spoštovanja do Marije je zajemala čudovito serčnost in moč, ktera jej je pomagala prenašati vse težave in kljubovati vsaki nevarnosti. Nekega dne je divjala strašna grozovita prekucija po Parizu. Od ranega jutra so streljali topóvi v novo cerkev svete Genevefe. Ranjene vojaške častnike so nosili v hišo usmiljenih sester, v kateri je Rozalija prednica bila. Rozalija ima na vse strani dosti opraviti, da bi vsem pomagala. Oživljala je tiste, kterim je bilo še živeti, tolažila in z Bogom spravljala druge, kterim je bilo umreti. — Zdaj pa jo klicat pridejo, ter jej vsi preplašeni pripovedujejo, da je tropa sovražnih puntarjev pred durmi, ter hoče po sili v hišo, da bi podavila ranjene, ktere je Rozalija ravno obezovala in tolažila. — Sestra Rozalija moli, ter se priserčno priporoča Mariji, in precista Devica jej da v glavo misel, iz ktere se spočne serčni sklep: Rozalija gre, in odpre vrata, ktere so mislili puntarji ravnokar razbiti, in se samši vstopi na prag přet razkačeno, kerviželjno druhal. — „Kaj želite, gospodje?“ zakličé jim s pohlevnim pa tudi veličastnim glasom. „Svoje sovražnike hočemo, ktere vé prikrivate.“ — „Gospodje moji! tukaj ni ne prijatlov ne

sovražnikov; tukaj se znajdejo le ranjenci, in me jih obvezujemo; oni so naši bratje v Kristusu, kakor vi. Le čez moje telo vas bo peljala pot do njih; in le, če mene umorite, bote ranjence dobili v svojo oblast.“ — Ta priprostost in ta serčnost je omečila in pomirila razljuteno druhal, nazaj se umaknejo, in slabotna žena je otéla junake, kateri se sami niso mogli več braniti, ker so bili ranjeni, ohranila jim je življenje, ob enem pa une, kateri so jih hotli umoriti, obvarovala grozovite, vnebovpijoče pregrehe.

Kdo je vdahnil toliko serčnost sestri Rozaliji? Tvoja ljubezen, o Bog! in navada Rozalijina, v vsem posnemati presveto Devico, ktera je šla za svojim Sinom clo pod križ vsa poterpežljiva in brez strahu pred sovražniki, pred kterimi so učenci njegovi zbežali in se poskrili. Sestra Rozalja je zdaj mertva, in ljudje jo časté kot svetnico. Uboga usmiljena sestra je imela spreved, da marsikteri kralj enakega nima. Pozemljiški velikaši so si v čast šteli, iti za njenim pogrebom, in priprosti in revni ljudje so jokali o njenem pokopu, kakor o zgubi svoje največe dobrotnice, o zgubi svoje dobre matere.

Sklep.

Blagor človeku, kateri skerbi za to, kar je „edino potrebno!“ Skerbimo tudi mi na vso moč za to, kar je edino potrebno, ter za božjo čast in zveličanje duše! O Marija, naša ljuba mati! da to zamoremo, pomagaj nam! Prosi za nas Boga, da nam gnado da, skerbeti pri vsem svojem djanju in nehanju le za to, kar je „edino potrebno“, za božjo čast in svoje dušno zveličanje! Amen.

Pridiga za 11. pobinkoštno nedeljo.

(Osma liturgiška pridiga; gov. J. Šk.)

„Vzel je Jezus glubomleca na stran, in je vtaknil svoje perste v njegove ušesa, ter je pljunil in se dotaknil njegovega jezika, in je pogledal v nebo in zdihnil, in mu reče: Efeta! to je: odpri se!“ Mark. 7, 33—34.

V v o d.

Že sv. Avguštin govori: „Velik zdravnik je prišel iz nebes, ker je velik bolnik na zemlji ležal.“ Kdo neki je ta zdravnik? Kdo drugi, kakor Jezus Kristus sin božji, ki je iz nebes prišel, da bi velikega bolnika, to je, ves človeški rod, ki je od Adama sem na duši in na telesu ves bolen ležal, ozdravil in okrepčal.

Pač velik revež je moral bolnik biti, od kterega nam današnje sv. evangelje govori. Bil je siromak gluh in mutast. Ni slišal tolažbe družih, ker je bil gluh. Nikomur ni mogel svojih rev potožiti, ker je bil mutast.

Pa še večji siromak si ti, moj kristjan! če si na svoji duši gluh in mutast. Gluh si, kedar glasa svoje vesti poslušati nočeš; gluh si, kedar se ne zмениš za božjo besedo in keršansko svarjenje, timveč se vedno sv. Duhu zoperstavljaš. Mutast si, kedar nočeš moliti, mutast si, ako spovedniku svojih grehov natanjko ne odkriješ, mutast si, ako svojega bližnjega, kedar greši, ne posvariš, mutast si, kedar se sramuješ svojo vero očitno spoznati in se za sv. Jezusov nauk potegniti. Glej nevarno bolezen, ktera ti nakoplje večno smert!

Pa poglejmo, kako Jezus bolnega ozdravlja! Vzame ga zmed množice na stran. To je storil Jezus v naše podučenje, da, kdor se hoče spreobrniti in pobožno živeti, mora se, kar je le mogoče, ogibati posvetnega hrupa in nevarnih tovaršij, in mora samoto ljubiti: „Ker Bog v samoti k sercu govori“, pravi sv. pismo. — Kristus bolniku svoje perste v ušesa vtakne. S tim je pokazal, kako moramo tudi mi

svoje ušesa zatakni pred pohujšljivim govorjenjem, opravljivi in nepotrebnimi marni; ker, bolj ko se telesne ušesa za prazne reči odpirajo, bolj se dušne ušesa za svete reči zapirajo. — Kristus se dotakne bolnikovega jezika. Tudi tvoj jezik mora svete reči govoriti in božjo čast oznanovati. O, ali ne boš tudi ti s kraljem Davidom k Bogu molil rekoč: „Gospod, odpri moje ustnice in moje usta bojo tvojo hvalo oznanovale.“ Kristus je pogledal v nebo in zdihnil, ter rekel: „Efeta! odpri se!“ Tudi tebi, revni grešnik! je Jezus s tém pokazal, od kod imaš pomoči pričakovati, namreč od nebes. Od zgorej, od Očeta luči, pride nebeški „Efeta“. Od Jezusa pride pomoč. Morebiti si na svoji duši tudi ti, moj keršanski brat in sestra! ti revni bolnik, ali ne želiš ozdravljen biti? O jaz vem, da želiš, zatorej le urno k studencu, kjer boš očiščen! Jaz sem pa danes teden rekel, da do tega studenca pet stopnic pelje; podajva se torej danes, kakor dva zvesta prijatla, „na prve tri stopnice, ktere naju k temu studencu peljejo.“ Ti pa, o Gospod! odpri moje ustnice: in moje usta bodo tvojo hvalo oznanovale!

R a z l a g a.

1. Perva stopnica, ktera pelje do studenca sv. pokore, je izpraševanje svoje vesti. Kakor zdravnik bolnikovo bolezen popred poznati mora, preden zdravila zapiše; ravno tako mora tudi grešnik popred svoje dušne rane spoznati, preden jih duhovnemu zdravniku odkrije; to se pravi: on mora svojo vest izpraševati. Pa poznati samega sebe je silno težavno, kar že neki ajdovsk učenik, Tales po imenu, poterdi. V grešnikovem sercu je gosta tema, črna noč. Kaj pa storiš, kedar greš po noči v svojo kašto ali klet? Kaj ne, luč si prižgeš, ktera ti pot kaže, da se ne spodtakneš in ne padeš? Kaj ti je treba tudi pri spraševanju svoje vesti? Luči, gnade sv. Duha. To gnado ti pa Bog rad da; saj že v starem zakonu skoz usta prerokove sam govori, da noče smerti grešnika, ampak da se spokori in večno živi; le prositi ga moraš za to gnado, ker Kristus sam govori: „Oče da dobrega Duha tim, ki ga zanj prosijo“.

2. Zdaj, ko imaš že luč v rokah, pa le serčno stopi na prvo stopnico, in pomisli, kaj si grešil od svoje zadnje povedi! Tako je izpraševal samega sebe že kralj David, ki v 76. psalmu tako-le govori: „Cele noči sem v svojem srcu mislil, premišljeval in samega sebe izpraševal.“ Tako je storil tudi zgubljeni sin. Reven, od vseh zapuščen je bil zdaj isto sam pri svojih svinjah. Tukaj v tihi samoti začne misliti: Kaj sem storil? Kaj bo iz mene, ako tako še dalej delam? Kaj bo moj oče od mene mislil? Njegovo veliko ljubezen sem le z nehvaleznostjo povračeval. In kaj, kaj bo po smerti moja neumerjočo dušo?“

Pa glejte! zgubljenemu sinu so se še le v samoti oči odperle; ravno tako se tudi ti, revni grešnik! v samoto svojega srca podaj in pomisli na tanjko, s čem si Boga žalil. — Kaj ne, če greš memo stoječe vode ali luže, in jo le tako po verhu pogledaš; ne vidiš družega, kakor le vodo in vodo. Če pa pri luži postojiš in na dno vode gledaš, zagledal boš blato, črve in drugo nesnago. Ravno tako se godi tudi s tvojim srcem; torej če le hitro in po verhu svojo vest izprašuješ, ničesar ne vidiš, ničesar ne najdeš. Če pa v svoje srce bolj do dna pogledaš: našel boš gerde črve — gerde in ostudne grehe.

Ne bom vam dolgo govoril, ljubeznivi! kako morate svojo vest izpraševati; saj izpraševanje vesti najdete skoraj v vsakih molitvinih bukvicah; timveč le v kratkem povem, da najpred je treba pomisliti, ali nismo grešili z mislimi, željami, besedami, ali clo v djanju. In če tudi nismo kaj hudega storili, vendar se moremo vprašati, ali nismo dobrih del zamudili, ali jih celo opustili, kar sv. Jakob govori: „Kteri vé dobro storiti, in ne stori, mu je greh.“ Sosebno je pa treba gledati na tisti greh, kterega nar večkrat in najrajše storimo, ker iz tega pglavitnega greha izvirajo drugi grehi. Kaj se vam zdi? Če bi prišli k neki hiši, ktera ima tako stergano streho, da scurkóma dež v njo lije; njeni prebivavci pa, namesto streho zamašiti, bi le čez vrata spodej vodo vankej nosili in tako zmiraj dosti opraviti imeli, kaj ne, da bi se vam to delo nespametno zdelo? Glejte, ravno tako se godi tudi z grešnikom, ki noče vseh kotov svojega srca

preiskati, da bi našel svojega skrivnega sovražnika, svoj nar ljubši greh, ki je oče vseh drugih grehov.

Pa kdo vé za vse svoje grehe, ker že prerok David toži: „Kdo vé grehe? Očisti me, o Bog! od mojih skritih grehov, in prizanesi svojemu služabniku zavolj ptujih grehov.“

O kako treba se je tudi čez dolžnosti svojega stana izpraševati, ali smo jih spolnili, ali ne? Ti si morebiti v zakonskem stanu; ali pa imaš v svojem svetemu stanu tudi vedno Boga pred očmi, da kaj ne storiš, kar bi bilo zoper zakonsko čistost? Bog ti je dal otroke, ali jih rediš tudi v božjem strahu? O blagor tebi, ako boš enkrat z veselim obrazom Kristusu reči zamogel: „Gospod vse sem nedolžne ohranil, kakor si mi jih izročil.“

Ti si sin ali hči: in dobro veš, da Bog sam govori: „Spoštuj očeta in mater! Ali pa tudi tako storiš? Oh, morebiti jim s svojo nepokorščino njih britke ure še bolj greniš, morebiti jim s svojim potepanjem in vlaččenjem zgodni grob nakopavaš? Kaj pravi k temu tvoja vest?

Morebiti si v službi, in dobro veš, kaj drugi posli po noči delajo, ali kedar gospodarjev ni doma, in ti k temu molčiš in si misliš: „Kaj je meni to mar?“—Tako? Ti nič ni zato mar, da se Bog žali? Ti nič mar ni, da tvoj bližnji časno in večno nesrešen postane? Glej, ti se vdeležuješ ptujega greha, kaj k temu pravi tvoja vest?

Pa jaz bi se s tim predolgo mudil; zatorej vam še enkrat rečem, premislite natanjko in večkrat sprašujte svojo vest? Ako ste to storili, tedaj stopite na drugo stopnico, ktera pelje k studentu sv. pokore, in ta stopnica se imenuje

II. Serčna grevenga. Ko je zgubljeni sin spoznal, kako gerdo je s svojim očetom ravnal, postal je silno žalosten v svojem sercu, noč in dan mu je bil njegov greh pred očmi in mislil si je: „Oh, kaj sem vendar storil? Zakaj sem toliko dobrega očeta zapustil?“ Glejte, ljubeznivi! to je bila grevenga, ktera je stud ali gnus nad storjenim grehom in znotrajna žalost zavolj žalenja božjega.

Serčno grevengo čez svoje grebe je imel že kralj David, ar njegovi sedmeri psalmi od pokore zadosti spričajo. Koli-
okrat je zdihoval: „Jaz sem že truden od zdihovanja, vse
oči se na svoji postelji britko jokam, in posteljo s svojimi
olzami močim. Od notrajne silne žalosti so zatemnele že
moje oči.“ Tudi probivavci mesta Ninive so na Jonovo pridigo
britke solze pokore točili. Mrtvoudnemu je bilo silo žal, da
Boga žalil, zato mu je pa Kristus tudi rekel: „Zaupaj moj
sin! tvoji grehi so ti odpuščeni.“ Peter je pretakal vroče
solze pokore; Marija Magdalena je s svojimi solzami Jezusove
roge močila in cestinar je ponižno na svoje persi terkal,
tekoč: „Gospod! bodi milostljiv meni ubogemu grešniku!“ Iz
tega, ljubeznivi! lahko spoznate, da druge stopnice, ktera nas
pelje k studencu svete pokore, nikakor preskočiti ne smete.
Zatorej prosite sv. Duha, da bi vam dal popolnoma grevengo
obuditi, ktera bo znotrajna, čeznatorna, čez vse in splošna in
recite: „Moj Bog! vsi moji storjeni grehi so mi iz serca žal,
ker sem tebe, svojega preljubeznivega Boga, tebe vso svetost
na neskončno dobroto, ktero iz celega serca ljubim, ž njimi
žalil. Terno sklenem, svojo gnado svoje življenje poboljšati,
in vse, tudi smert raji preterpeti, kakor tebe, svojega Boga,
tebe neskončno svetost in dobroto, še kdaj s kakim grehom
žaliti. Daj mi gnado spolniti ta moj sklep. To te prosim po
neskončnem zasluženju tvojega božjega Sina, našega Gospoda
in Zveličarja Jezusa Kristusa. Amen.“

Ko jo mlada Melania križ v skrinji svoje rajne matere
zagledala in ko so ji oče pri tej priložnosti Kristusovo britko
terpljenje razložili, je serčno grevengo obudila, da je bila do
tedaj toliko svoje glave in neubogljiva. S solznimi očmi teče
v svojo izbico, poklekne pred podobo križanega Jezusa, ob-
taluje svoje grehe, in terdno obljubi se poboljšati. In v resnici,
ljubeznivi! vas nič tako k grevengi ne obudi, kakor premišlje-
vanje Jezusovega britkega terpljenja in grozovitne smerti na
križu. Ustopite se torej večkrat pod sveti križ in premišlujte:
„Kdo je ta, ki terpi? zakaj terpi? za koga terpi?“ In ko ste
že serčno grevengo čez svoje grehe obudili, tedaj stopite na
tretjo stopnico, kteri se pravi:

3. Trdni sklep se poboljšati. — Ko je zgubljen sin že spoznal svojo krivico in serčno grevengo čez svoje grehe obudil, zaupljivo je rekel: „Vem, kaj bom storil. K svojemu očetu se bom nazaj vernul. Nesreča mi je oči odperla, da bom zanaprej pametnejši in bolj zvesto poslušal opominovanje svojega ljubeznivega očeta.“ In res, kakor je rekel, tako je tudi storil; podal se je nazaj k svojemu razžaljenemu očetu. Pot je bil dolg in nevaren; on pa ves medel, lačen in oslabljen. Nekdaj je bogat in lepo oblečen svojo očetovo hišo zapustil; reven in ves raztergan se zdaj domú verne. Oh, si je mislil, kaj bodo oče, kaj drugi ljudje rekli, ko me toliko razterganega in ubožnega zagledajo? Vendar ni od svojega naprejšvetja odstopil, podal se je na pot in srečno prišel do hiše svojega očeta. Glej, o grešnik! glej, lep izgled pravega predvzetja! Podaj se torej tudi ti k svojemu rrazžaljenemu očetu, razdrobi silne ketne, ktere te še na greh vežejo; in če te, tudi to težko stane, in že večkrat opešati misliš, ne obupaj! Kristus ti stoji s svojo mogočno pomočjo na strani; reci torej tudi ti, kar je nekdanj govornik sv. Pavl rekoč: „Vse zamoremo njem (v Bogu), kleri mi moč daje!“ Amen.

Govor pri novi maši.

(Kaloliška duhovščina; gov. rajni F. J. Kafol.)

Jaz sem rekel: bogovi ste in vsi sinovi Najvišega: pa vi bodete umerli, kakor ljudje.* Pa. LXXXI. 6-7.

V v o d.

Neizrekljivega veselja mi sercé igra, da vas, ljubljeni kristjanje! spet enkrat v tej nježno olepšani cerkvi pred seboj vidim. Sedemkrat so vam ocvetele vaše z žlahtnimi tertičami ovenčane goričice, odkar je nemila osoda nas ločila. Neštevilno dobrot smo o tem času iz bogate roke nebeskega Očeta prejeli, pa tudi ta svet nam je večkrat z grenkim pelinovcem čašo življenja nalival; jaz pa se nadjam, da tista sveta duhovna služba pri vas opravljal, še vselej prijazno plameni; kar mene zadene, vam zaterdim, čeravno sem po daljnih deželah hodil in priložnost imel, zelo veličastno krasoto sveta ogledovati, le pogostoma sem se spominjal na prijetne Ročinske trbčike, in želel še enkrat videti tukajšne mlie livade, kjer sem najlepše dneve svojega življenja preživel. Zatorej iz dna serca vas pozdravljam, in rad bi vsacega zmed vas posebej objemal in poljuboval. — Pa druga naloga mi danes na ramah sloni.

Pred gospodovim oltarjem stoji pobožna rajda praznično ozalšanih, radostnih svatov, v sredi imajo novoposvečenega mašnika, ter mu krono delajo. Vas serčno pozdravljam častiti ta pošteni svatje! ter se vam pohlevno priklonim, da novega mašnika nam v gospodovo svetišče in pa gorečega delavca v duhovni vinograd pripeljete. Posebno pa se vama, skerbna roditelja novoposvečenega mašnika! ponižno zahvalim, da sta svojega sina popolnoma v cerkveno službo odločila, in ga danes, kakor sta bila nekdanj roditelja svetega preroka Samuela storila, pred Gospoda postavita, naj bi bil za vselej povelice-

vavec božjega imena in osrečevavec revnega človeštva. Kaj hočem pa tebi, novoposvečeni mašnik, reči? kakšne voščila bi ti imel na dan tvoje prve svete maše na podnožje položiti? — Ne znam, kako te po vrednosti počastiti. — Pač, počastiti te morem v novem stanu in naravnost ti odkriti tek in konec tvojega duhovstva. Na mestu mene pa naj ti govori králjevi prerok David: „Jaz sem rekel: bogovi ste in vsi sinovi Najvišega, pa umerli bodete kakor drugi ljudje.“ Glej v teh besedah je zapopadena vsa tvoja visoka čast in pa tvoja človeška osoda na zemlji. — To bom bolj natanjko razložil, in da me to ljudstvo, ki želi dans priča biti tvoje prve presvete nekervave daritve, ložeje zastopilo, bom tri resnice zastavil, ter rečem:

1. Bogovi ste; mašniki so ljudje božji, po njih živi Bog iz nebes na zemljo doli stopa.

2. Sinovi Najvišega ste; mašniki so osrečevavci človeštva, po njih ljudje iz zemlje v nebesa gori gredo.

3. Pa umerli bodete kakor ljudje; tudi mašnikom je odločeno enkrat umreti, kakor vsakemu človeku.

Katoljški mašniki vežejo nebesa z zemljo z nebesi; — njim dana oblast je viša od oblasti vseh družih stvari; oni so v tako čast povišani, da pod soncem ni je enake; vendar pa vse to je le minljivo. Bom dokazal.

Usmiljeni Jezus! ti v visocih nebesih ob desnici svojega vsegamogočnega Očeta sediš in na nas mašnike pazno gledaš, kako se sporočene oblasti poslužujemo. Glej, mi trepetamo pred visoko nalogo, ker vemo, da smo tebi za vse odgovorni. Večni učenik! vodi moj jezik, da bom danes prav govoril — vse le v povišanje tvoje časti. — Stopi, novoposvečeni mašnik! moj predragi brate! stopi pred Gospodov oltar, raztegni nad menoj svoje posvečene roke, in sprosi mi nebeškega blagoslova od svetega Duha, da bom zamogel z vredno dostojnostjo božjo slavo in čast oznanovati.

Razlaga.

„Najviše milosti, ki ju Bog na svetu človeku storiti zapore, ste, da ga izvoli za mašnika ali pa za kralja. Odločivši ga za mašnika, zaupa mu oskerbništvo svojih lastnih zadev; postavši ga pa kralja, izroči mu vladanje ljudi.“ Res je kraljevski stan jako ponosna stopinja med človeštvom, pa iz menjenih besed modrega cesarja Justinjana vsak lahko spozna, da kolikor imenitniša je duša od telesa, toliko viša čast je mašnik biti kakor pa kralj. (Sv. Klement) Kraljevska oblast zadeva le telesno blagostanje ljudi, ves šir njegove moči le rasnost obsega; mašnikovi obziri pa se više dvigajo, opravljajo duševno blaženost človeštva, ter imajo cilj in konec svojih trudov srečno večnost; oni vežejo nebesa z zemljo in zemljo z nebesi; zatorej pravim: 1. mašniki so ljudje božji, po njih živi Bog iz nebes na zemljo doli stopa.

Odkar je bil gospod Bog človeški rod stvaril, se mu je tudi skoz vse veke oglasoval in nekako z njim se obhodial. Šveto pismo omenja čveterih načinov, po katerih se je milostljivi stvarnik čedalje bolj jasno ljudem razodeval. Pervič se je z njimi le pogovarjal, postavim z Adamom, Abelnom, Noetom, Abrahamom, Mojzesom, Elijam in drugimi preroki; pa ti možje Boga niso vidili. — Ali človek želj tistega, kateri se z njim pogovarja, tudi viditi. In Bog je ljudem to željo spolnil, ker se jim je drugič viditi dal. Ko so se namreč časi dopolnili, včlovečil se je Bog, in v drugi osebi vidivno na zemljo stopil, kakó da sveti Janez je prav pisal, rekši: „Mi smo vidili njegovo čast Edinorojenega od Očeta, polno gnade in resnica.“ (Jan. 1. 14.) — Pa tudi z gledanjem človek ni še zadovoljen, on bi se tistega, kterega pred seboj vidi in se z njim pogovarja, še rad dotikal. In Bog je ljudem tudi to dovolil, ker se jim je tretjič dotikati pustil, kakor piše sv. Lukež rekoč: „Vsa množica se ga je iskala dotakniti, ker je moč iz njega šla in vse ozdravljala.“ (Luk. 6. 19.)

S temi trojnimi čutili se je človeštvo zadosti prepričalo, da živi Bog na svetu biva, in si ni moglo še ože zaveze z njim domisliti. Pa Bog jo je v svoji neskončni ljubezni

iznašel, ter se hotel četertič z ljudmi bistveno združevati in sklepati. Ko je namreč mili Jezus, pravi živi Bog, naše rešenje dognal in se nazaj podal ob desnico svojega nebeškega Očeta, zapustil se je človeškim otrokom sam sebe v daritev ter sporočil, da kolikorkrat nam je volja nebeškemu Očetu darovati, pripravljen je on vselej na zemljo doli stopiti, in ravno tisto daritev, katero je bil v naše rešenje na hribu Kalvarji kervavo opravil, nekervavo na naših oltarjih svojemu nebeškemu Očetu v čast in nam v zveličanje zopet ponavljati; da! celo svoje lastno meso in presveto kri je v tej daritvi našim dušam v jed in pijačo zapustil. Njemu se ni zdelo zadosti, z nami se kakor nekaj le pogovarjati; ni se mu zdelo zadosti, nam se le viditi dajati; ni se mu zdelo zadosti, da bi se mi njega samo dotikali; marveč volja ga je bila, z lastnim telesom naše duše krepčati, za naše djanske grehe vselej nebeškemu Očetu se darovati, in sam sebe nam v zastavo večnega življenja dajati. In pravico iz nebes ga doli klicati, dal je katoliškim mašnikom. Bog sam se je človeški oblasti podvergel, ker je pri zadnji večerji prvi mašnikom rekel: „To je moje telo, katero bo za vas dano. — To storite v moj spomin.“ (Luk. 22. 19.) Kakšna moč je ta-le, da človek v mašnika posvečen le nekatere besede izgovori, in Jezus, edinorojeni Sin božji, sam živi Bog, dvigne se s svojega nebeškega prestola, ter v sredi angelov, čistih nebeških duhov, ki mu večno slavo prepevajo, in pred njegovim obličjem trepetaje na obraze padajo, na naše oltarje doli stopa, za odpuščenje naših grehov se daruje, in z našimi dušami se nebeški ženin zaročuje. Ta je moč čez vse druge močil! Ta je moč, ktera se po pravici božja moč imenuje; zatorej pravi sveti Klement, „da mašnik je za nebeškim Bogom pozemeljsk bog.“ — „Jaz sem rekel: bogovi ste.“

Idite po vesoljnem svetu iskat človeka s tako močjo pooblastenega, pa ga v nobenem drugem stanu ne dobite. Našli bodete bogatine, kateri čez kupe in cente zlata zavkazujejo; našli bodete mogočne, katerih beseda velja sto milijonom ljudi; našli bodete modre, kateri vam vse zvezde na nebu po imenu naštejejo; našli bodete pobožne, ki zavoljo visoke svetosti slové, in njih molitve v nebesih veliko premorejo; pa nobeden leh

nima moči Boga iz nebes poklicati. Stopite še više, stopite v nebesa, pokažite mi svetnika, imenujte mi angela, da bi tako oblast imel. Ga ni. Le mašniki so taki ljudje božji, da jim Bog se jim je zaupal, se jim jo podvergel; „zatorej nad njih oblastjo nebesa stermé, zemlja se čudi, človek jo spoštuje, satan trepeta, angelska množica jo visoko časti.“ (Sv. Avguštin.) Prederznem si terditi, da tudi Marija Devica, angelov kraljica, take oblasti nima. Preblažena Devica! saj veš, da te iz globočine serca ljubim in za svojo mater častim; pa ne zameri mi, da tvojo moč v današnjem predmetu zadpostavljam mašnikovi oblasti. Mila mati! saj veš, da ljubeznivi Jezus se je v tvojem deviškem telesu le enkrat včlovečil, v mašnikovih rokah se pa vsak dan včlovečuje; ti si usmiljenega Jezusa le šibkemu detetu podobnega rodila in v jaslice položila, mašnik pa ga kakor vsegamogočnega Gospoda nebes in zemlje, kakor sodnika živih in mrtvih, na oltar pokliče.

Sveti Boné, škof v Klermontu na Francoskem, je bil velik častivec Marije Device. Naj bi neki večer v samoti večo gorečnostjo svoje molitve opravljal, gre sam v cerkev, zapre se ondi in misli celo noč tam ostati. Ko je bil najbolj v molitvo zamaknjen, kar na enkrat zasliši neko milo petje kakor nebeških glasov, cerkev se pa čeznatorne bliščobe razsvetlji. Glej, velike vrata se nagloma odprejo, Marija Devica stopi vsred neštevilne množice angelov in svetnikov nebeških v cerkev. Čisti nebeščani deržijo okoli velicega altarja nježno procesijo in prepevajo svete pesmi v čast našemu gospodu Jezusu Kristusu in njegovi preblaženi materi. Po dokončanem obhodu se nebeška množica pred altarjem vstavi, in nekteri zmed nebeščanov uprašajo mater božjo, kdo bo sveto mašo bral? Marija pa jim odgovori, da mašo bo bral njen prijatelj Boné, škof te cerkve. Sveti Boné se je bil vsled te nebeške prikazni za kamnitim stebrom skril ter trepetaje je ondi tičal. Pa Marija nanj pokaže, nebeščani pridejo ponj, ga peljejo k oltarju, v mašno oblačilo ga oblečejo, in on bere sveto mašo, med tem ko mi nekteri svetniki strežejo. Ko je sveta maša dokončana, bliža se mu Marija in prijazno se mu nasmehljaje mu podari kratko duhovno srajco in take zlahtne robe in tako modro zašito, da na svetu je ni onake. Na to

vsa nebeška množica zgine; v Klermontu pa še dandanašnji kot predrago svetinjo srajco kažejo, katero je Boné iz Marijinih rok prejel.

Kristjanje! ali ne pravim prav, da visoka, neizmerna, neskončna je mašnikova prednost pred vsemi stvarmi na svetu (sv. Epifani), da mašništvo je zveršek vse časti na zemlji (sv. Ignac); ali ne terdim prav, da so mašniki s tako močjo pooblasteni, s kakšno se angeli nebeški in čisti duhovi nikakor hvaliti ne moreje? (Lavr. Just.) — Prav sem rekel: „bogovi ste“. — In tudi „sinovi Najvišega ste“, zakaj

2. mašniki so osrečevavci človeštva, po njih ljudje iz zemlje v nebesa gori gredó.

Občno je znano, da zavoljo Adamove grešne nepokorščine so bile nebeške vrata vsem Adamovim otrokom zaklenjene. Jezus Kristus, vidivši hudo božje prekletje, zatreti nesrečno človeštvo, usmili se ubogega človeštva, ter se ponudi zagrešeni svet z Bogom Očetom zopet spraviti. Sin Božji pride v podobi hlapca med človeške otroke, uči jih Boga Očeta poznati, grehe jim odpušča, telesnih in duševnih bolezni jih ozdravlja, ter za večne čase svete zakramente v naročju svoje cerkve, v lastni kervi postavi. To doveršivši je človeškim dušam zopet nebesa odperl. Kar je Jezus v odrešenje človeštva, v zveličanje ljudi storil, pri svojem odhodu iz sveta vse je mašnikom sporočil, ker jim je rekel: „Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Torej pojdite in učite vse narode, in kerščujte jih v imenu Očeta, in Sina in sv. Duha. Učite jih spolnovati vse, karkoli sem vam zapovedal.“ (Mat. 28. 18—20.) „Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošljem. Prejmite sv. Duha, katerim bote grehe odpustili, odpuščeni so jim, in katerim jih bote zadržali, so jim zadržani.“ (Jan. 20. 21—22.) Ključ nebeškega kraljestva vam dam, „karkoli bote razvezali na zemlji, bo tudi v nebesih razvezano. (Mat. 18. 18.) In glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta.“ (Mat. 28. 20.) Prav lepo govori sv. Pavl od te visoke spravne oblasti, rekoč: „Bog je v Kristusu svet seboj spravil, in nam je izročil oznanilo sprave. Namesto Kristusa smo torej poslani, kakor da bi Bog po nas opominjal.“ (II. Kor. 5. 19—20.)

Kakšna oblast je ta-le, človeka z Bogom spraviti, človekovi duši nebesa odpreti, nji pravico podpisati, da gre v zveličanje — v večno veselje! Tako oblast je bil sam Sin božji od svojega nebeškega Očeta prijel. In sedaj jo tudi mašniki imajo! Resnično: „Sinovi Najvišega so“ in naj veči osrečevavci revnega človeštva. — To še bolj jasno spoznati, sprejmimo mašnika na potih njegovih duhovnih opravil.

Vsak človek je za Boga ustvarjen, in mašnik ga k temu poklicu napeljuje. Komej je dete rojeno, že ga mašnik v naročje vzame in pri sv. kerstu v novo stvar božjo prerodi. Dete zibelki odraste, že ga mašnik za roko prejme in mu nedolžno dušo z nebeško roso edinozveličavnega nauka zaliva. Dete odraste v dečka in mašnik ga z angelskim kruhom krepča. Deček postane mladeneč, in mašnik svoje skerbi nad njim podvoji, prijazno okoli njega hodi, dobre svete in očetovske opomine mu daje, naj bi ga pred nesrečnim zapeljevanjem zavaroval. Blagor mladencu! če ga posluša, on bo srečne dneve vžival, in njegovo življenje bo teklo, kot se bistri studenec po cveteči trati razliva. Pa mladeneč se na poti življenja spodtakne, pade in se hudo rani; mašnik nagloma priteče, dvigne ga iz dušne mlake, oveže mu smertno rano, ozdravi ga, zopet ga z Bogom sprijazni, in še močnejšo palico mu v roko poda, da bi se na njo potovaje skoz življenje opiral. Ali kaj? hudobni svet je močno zapeljiv, mladeneč stopi v moške leta, da se omamiti posvetnim sladnostim; mašnik nad njim zdihuje, pa vse zastonj, mož raste na letih in na malopridnostih, dokler oslavljen starec postane in pod težo telesnih in dušnih bolezni se vleže na smertno postelj. Njegovi nekdanji posvetni prijatli bežijo od njega kakor pisani metulji od razvenjene rože; njegovi otroci ga psovajo, ker jim je vse premoženje nezvesto zapravlil in jim le beraško palico za dedščino ponuja; njegova supruga je že davnej v žalosti in v revščini umerla. Sedaj je nesrečneža vse zapustilo. On leži na smertni postelji ves ranjen, ves slok, ves oslavljen, ves kumern, ves spehan ljutih bolečin in čaka na smert. Pa jojme! on čaka na smert in se boji, méri z vpadenim očesom dno neograjene večnosti in se trese; pogleda v pretečeno življenje; vse njegove nekdanje pregrehe, hudobije in malopridnosti se mu kot

černi zmaji in strašne pošasti v spomin postavljajo, on trepeta, na obup se nese. — Ali glejte, mašnik stopi v spavnico, njegovi postelji se bliža. Ko ga zagleda bolnik, vstraši se ga, spomnivši se svoje nehvaležne nepokorščine do njega. In kaj mislite, da mašnik ga bo sedaj kregal, svaril, zmirjal, zaničeval, zasmehoval? Vi se motite; marveč kakor ljubezniv prijatelj se k njegovi postelji vsede, pomiluje ga, tolaži ga, zjoka se nad njegovo nesrečo, ter mu obljubi pomagati in vsaj dušo rešiti. Spoved se začne, in mašnik vzame v roke ključce nebeškega kraljestva, ter mu jame nebesa odperati. Peklene moči se togotijo, ker ne rade bi posužnjeno dušo zgubile, ter strašen vihar okoli hiše zaženejo; mašnik pa bolnika le spoveduje in mu nebesa odpira. Domači ljudje so dolge spovedi nevoljni in večkrat v spavnico skrivaj pomežurkajo; mašnik pa bolniku le nebesa odpira. Bolnik sam se zvija in pravi, da bolečine so prehude, da se ne more več obtoževati; mašnik pa mu ne odjenja, hoče mu nebesa odpreti. Celó božja jeza se grozi nad grešnikom, mašnik pa le nebesa odpira. Bolnik zadnji greh od vesti odterže in pred spovednika ga izbljuva, ena serčno skesana solzica se mu po licu pcedi, mašnik mu deli zakramentno odvezo in nebeške vrata so se mu odperle. Hitro bolnika še s presveto popotnico previdi, v sveto olje ga dene in mu dušo priporoči. Zdaj se duša od telesa loči, nastopi pot iz solzne doline sveta proti svetim nebesom, stopi skoz nebeške vrata in se znajde v veseli večnosti pred milostljivim božjim obličjem. Oh častiti mašniki! vi ste pač vrata v večno mesto, po vas vsi, ki v Kristusa verujejo, k Kristusu pridejo. (Sv. Prosper.) Večna hvala Jezusu Kristusu, da vam je tako oblast dal; „vi ste božji pomagavci“, (I. Kor. 3. 9.), „ste Kristusovi poslanci“, (Sv. Bernard), „ste zveličarji sveta“, (Sv. Jeronim), „ste ključarji nebeškega Jeruzalema“ (Sv. Prosper), ste resnično edini osrečevavci človeštva, po vas ljudje iz zemlje v nebesa gori gredó.

In ti hudobni svet mašnike zaničuješ, zasramuješ, čerliš, psovaš, preganjaš! — — Pa danes mi ni volja od tega govoriti, Vas, vas pezemeljske kralje pa sem pokličem! vi se veliko s svojo mogočnostjo hvalite in jaz vem, da imate oblast čez telesno življenje in smert človeških otrok; le priklonite se

jim tudi vi, in roke jim kuševajte, da vam bodo nebeške vrata odperali. — Tudi vas čisti duhovi, svetniki, angeli, nadangeli, Kerubimi in Serafimi iz nebes pokličem; vem, da za zveličanje ljudi veliko premorete, da človeškim dušam krepke pomoči iz nebes donášate, da jih skerbno podpirate v bitvi zoper peklenske pošasti, in za to se vam ponižno zahvalimo; pa če je duša v smertnem grehu, vi je brez mašnika iz prekletstva izvleči, in v nebesa peljati ne morete: zatorej je resnično, kar pravi sv. Gregor Naciančan, „da mašništvo tudi angeli spoštojejo.“ In jaz terdim, da, kar naj slabši mašnik zamore, grešniku nebesa odkleniti, temu ni kos naj viši angel v nebesih. Tako visoko povišana je katoliška duhovščina, taka oblast je mašnikom dana; v taki časti so naši duhovniki. Jaz sem rekel; „Bogovi ste, in vsi sinovi Najvišega.“ — „Pa vmerli bodete kakor ljudje.“

3. Tudi mašnikom je odločeno enkrat umreti kakor vsakemu človeku.

Te resnice vam dokazovati nikakor ni treba. Ročini ti sam si vidil že večkrat, kako se spolnujejo; in tvoja zemlja krije že mnoge trupla, ktere so v tem življenji z neizbrisljivim znamenjem svetega mašnikovega posvečenja zapečateni bile. — Bodi jim večni mir in pokoj!! — Tudi marsikteri med vami je priložnost imel, ko je stok umirajočih mašnikov čul, morebiti celo smertni pot z čela jim brisal; prepričal se je tako, da visoka čast in naj viša prednost, s katero so duhovniki pred vsemi drugimi stvarmi obdarovani, pred smertjo jih ne zavaruje. Umerli so kakor drugi ljudje. —

Resnično je, kar sveti Avguštín svetuje, da nihče naj brez pokore ta svet ne zapušča, če tudi bi se nobenega greha krivega ne vedel; zatorej je ta sveti škof še na smertni postelji tiste Davidove psalme, kteri v pokoro segajo, ves objokan prebiral in skesane solzice prelijal: pa vendar nekteri zelo učeni bogoslovci smert duhovnikov sploh na tri verste delijo, rekši; pobožnih, skoz in skoz zvestih, za Božjo čast in zveličanje duš vselej goreče vnetih mašnikov smert je mirna; oni se zadnjo uro lahko s besedami svetega Pavla tolažijo: „Dobro vojskovanje sem vojskoval, tek dokončal, vero ohranil. Zdaj

mi je prihranjena krona pravice, katero mi bo dal Gospod, pravični sodnik.“ 2. Tim. 4. 7. — Mlačnih, bolj za svoj lastni prid kakor pa za pospešenje dušnega zveličanja izročениh ovec skerbljivih mašnikov smert je nepokojna, britka, težka; oni si sami očitajo: „Neumnež! zdaj bodo tvojo dušo tirjali od tebe; kar si spraval, čigavo bo? Luk. 12. 20. — Nemarnih, grešnih, pohujšljivih mašnikov smert pa je strašna, obupljiva; zakaj grešni mašnik se more ravno tako malo na smertni uri spokoriti kakor Judež Iškarjotež, marveč on si sam njegove besede ponavlja: „Grešil sem, ker sem izdal nedolžno kri“, Mat. 27. 4. in strašno obupa.

Predragi moj brate! novoposvečeni mašnik! se ve da za današnji veseli dan je nekoliko neprilčno, pa ne zameri mi, ne morem, da bi te danes, preden pervikrat k oltarju stopiš, ne vprašal: kakšine smerti hočeš ti umreti? — Kakor je Gospod Bog vsacega kristjana od ajdov odločil in po svetem kerstu ga sebi posvetil; tako je on tudi tebe celó od keršanskega ljudstva odločil in po svetem mašnikovem posvečenju v svoje svetišče postavil, naj boš luč svetá, dober pastir Jezusove čede, nevtruden povelicavec Božje časti. Ti si resnično visoko povzdignjen. Med teboj in med vsakim pobožnim človekom zmed tega ljudstva je še tak razloček, kakoršnega vidiš med zemljo in nebesom. (Sv. Izidor Pelut.) Pa sam veš, da, čim više kdo stoji, tim globokejša je njegova propast, če pade. Kakšne smerti te je volja umreti? — Sveti Vincenc Pavljan, ob svojem času naj pobožniši mašnik katoliške cerkve na Francoskem, pisal je svojemu vnuku, ko je hotel mašnik biti, sledeče besede: „Ako bi bil jaz tačas, ko sem se prederznil mašnikovo posvečenje prijeti, vedel, kar sem še le pozneje zvedel, kaj da je duhovni stan; raje bi bil kmet ostal in zemljo obdeloval, kakor pa tako strašne dolžnosti prevzel. Resnično, čim bolj se staram, tim bolj se v tej misli vterdojem; zakaj dan na dan se zavedam, kako velik vzrok, imamo duhovniki tresti se pred prihodnjo božjo sodbo, in kmalo bi rekel, da za tiste, kateri ga brez poklica nastopijo, poguba je gotova!“ Tako je imenovani svetnik govoril. In prav je imel: Koliko čistejše od kristala mora biti mašnikovo serce, ker je Jezusovo svetišče? Koliko svetlejše od sončnih žarkov

imajo biti mašnikove usta, ker nebeški ogenj iz njih plameni? Kako čist mora biti mašnikov jezik, ker se tolikokrat rudeči presv. rešnje kervi? Kako čiste njegove roke, ki tolikokrat angelski kruh lomijo? Mašnikova duša mora biti bolj sveta od vseh stvari, ker tolikokrat vsegamogočnega Gospoda zavživa. (Sv. Krizostom.) In kdor drugim nebesa odpira, moral bi pač sam že svetnik biti. Kakšne smerti boš pa ti umerl?

Predragi moj brate! ne boj se. „Mi imamo zaklad mašništva v persteh posodah, da je visokost iz moči Božje, in ne iz nas. 2. Kor. 4. 7. Sveti Tomaž pa uči, da Gospod Bog vsakemu človeku toliko pomoči daje, kolikor je za svoj poklic potrebuje. Po tem takem ne boj se, Bog te je v duhovni stan poklical, tudi pomoči ti bo blagodaril, da boš mogel svoje dolžnosti zvesto spolnovati. Torej le zaupljivo vzdiguj svoje oči proti hribu, pred katerim danes pervikrat s križem obložen stojiš, od ondi ti bo prišla gotovo pomoč, pomoč od Gospoda, kateri je stvaril nebo in zemljo. — On ne bo prepustil, da bi se ti spodtaknilo, da bi padel. Gospod te bo vsega zlega otel, in tvojo dušo ohranil. On ti je varh pri tvojem nastopu v duhovni stan, tudi pri odstopu na zadnjo uro te ne bo zapustil. Ps. 120.

S k l e p.

Sadaj pa le vstani, duhovnik po Melhizedekovem redu! Tvoj dobri oče in tvoja skerbna mati že skoz petnajst let želita tebe pred oltarjem viditi, spolni jima želje, da bodeta tvojega rojstva dan blagoslovila. — To ljudstvo že nepoterpežljivo čaka iz tvojih ust zaslišati sveto mašno petje in prijeti po tvojih rokah nebeškega blagoslova. — Verne duše v vicah, med katerimi se morebiti tudi iz tvoje rodovine kaka znajde, že milo stegujejo do tebe terpeče roke, in svete pomoči prosijo ter polajšanje hudega terpljenja. — Nu! človek Božji! dvigni se, vse je že pripravljeno, — Sveti Mihael, povelnik rajskih trum, je že pred nebeškimi vrati nastavil vesele čete čistih duhov, da bodo milega Jezusa na oltar doli spremljali, kedar boš ti dan pervikrat si poslužil mašnikove oblasti in moči. Na čelu nebeške častne straže stoji sama prečista Marija Devica, ona hoče svojega Sina danes na tvoj oltar spremljati in priča biti tvoje perve nekervave daritve. — Nu! novoposvečeni mašnik! Jezus te kliče na Golgato, pojdi. — On se hoče po

tvojih rokah nebeškemu Očetu za nas revne grešnike darovati; stopi na hrib. — On hoče v podobi tistega kruha in vina, ki ga boš sam spremenil, s teboj se skleniti in moč ti dati za vse tvoje žive dni; hiti na Kalvarjo. — Oh mogočni srednik med Bogom in nami vbogimi grešniki! mi se ti pohlevno priporočujemo: kedar boš danes z Gospodom govoril, spomni se tudi nas in naših potreb. Prosi ljubeznivega Jezusa, naj blagoslovi tvoje dobre starše in tvoje brate in tvoje zlahtnike in tvoje današnje svate; naj blagoslovi to prijetno ročinsko duhovnijo, vse pričujoče ljudstvo in nas vse nazoče duhovnike; naj blagoslovi to lepo kanalsko dolino in našo ljubeznjivo goriško nadškofijo; naj blagoslovi našega premilega nadškofa, našega svetega očeta Papeža Pija IX. in sveto katoliško cerkev; naj blagoslovi našega svitljega cara Franca Jožefa, njegovo carovino in vse mile Slovenske dežele! Amen.

Duhovske zadeve.

Kerška škofija.

Konec tega mesca se podajo naš premil. knezoškof na vizitacijo in bojo te-le dekanije preiskovali: Pliberk, Dolnidravnereg, Tinje, Belak, Terg, Spodnje zilo in Kanalsko dolino. Najprej pojdejo v dek. Terg. Č. g. Dr. Val Nemeč je postal pravi redni profesor na bogoslovsk. učilišču. G. Gros Juri je dobil faro Kom (Kamp); g. Gebauer Jož. pride za komendatorja v Pulst in g. Sever Lovre za provizorja v Blače. G. Ineko Šimen gre za kaplana v Rožak, g. Schneider Franc v Sent-Jurje ob jezeru. Umerla sta gg. Böhin Jož. v Pulstu in Anderwald Ignac v Gospi sveti. R. I. P.

Goriška nadškofija.

G. Matija Škodnik je postal koop. pri sv. Ignaciju v Gorici; g. Mat. Kravanja nadšk. kancelist; g. Ant. Božič kapl. v Renčah, g. Samar gre za beneficiata na Verhovlje, g. Ant. Stepančič v Temenico in g. O. Adam Przewski, jezuit v Karmino. Umerli so čč. gg. O. Justin Brus, Jož. Skubic in Jakop Paziente. R. I. P.!

Ljubljanska škofija.

G. Ant. Zarnik je dobil Nakelsko, g. Martin Rant Cerkljansko in Miha Tavčar Vačko faro. G. Bergant Franc gre za provizorja na Vojško in Janez Zagorjan za kaplana v Dragatuš. Umerli so čč. gg. A. Milavec, M. Pfeifer, A. Likar in Šim. Jereb. R. I. P.!

Lavantinska škofija.

Č. g. fajm. Jan. Keše se je odrekol dekanijstvu in ga prevzame g. M. Ivanec, Šmarski fajm., g. Fohn Fr. je dobil faro na Rušah, g. Zank Mart. je postal zač. katehet na gimnaziji marib., g. Jeriša Luka pride za kaplana na Tabor in g. Košar Mat. k sv. Ani na Krempergu, g. Lapuh Mih. poda se v pokoj. Umerla sta gg. Miha Urban in Andr. Žohar. R. I. P.!

Teržaška škofija.

Č. g. Pačič Franc je postal provizor v Gerdoselo. Umerl je g. Zdešar And. R. I. P.!